

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

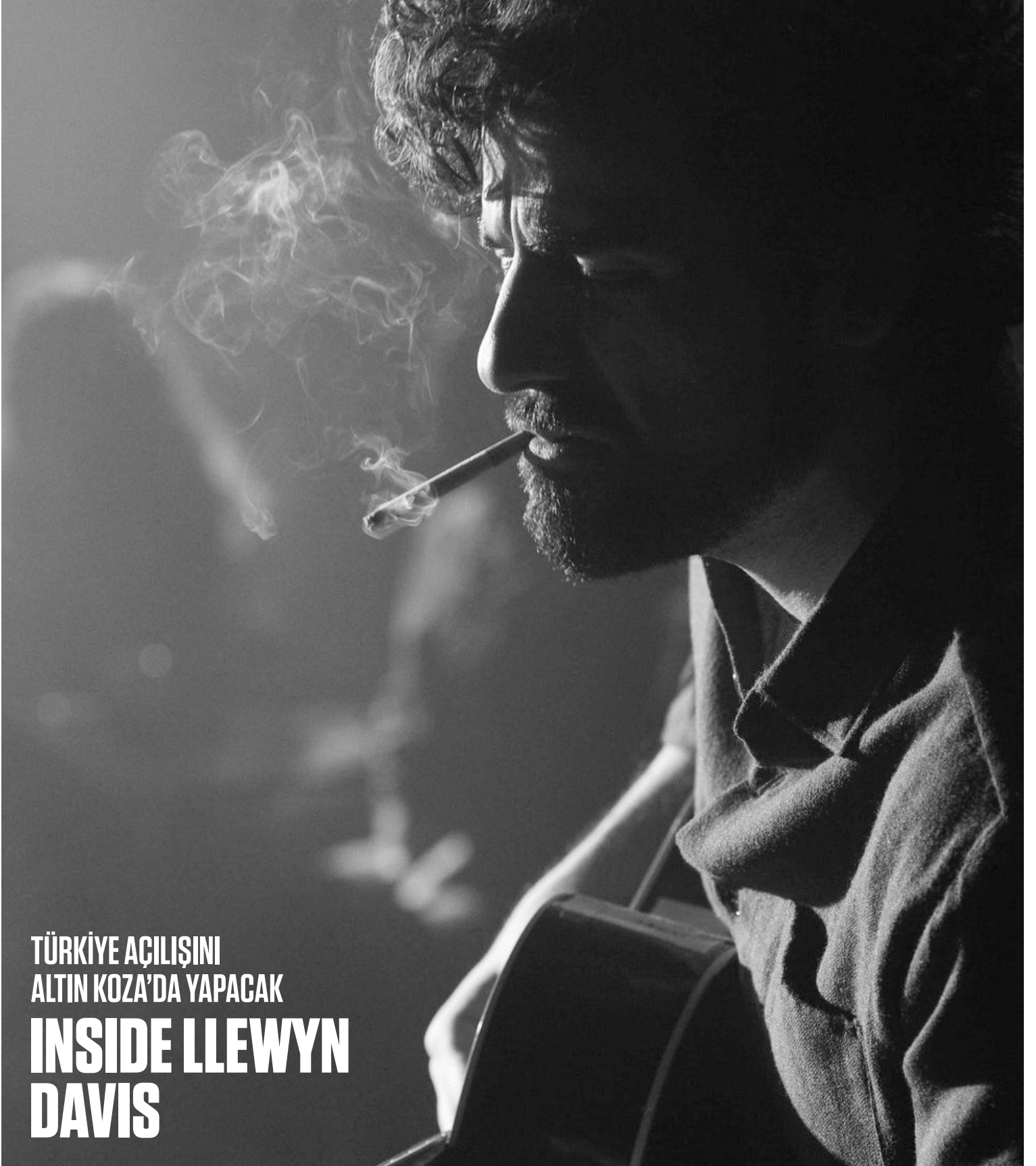
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TÜRKİYE AÇILIŞINI
ALTIN KOZA'DA YAPACAK
**INSIDE LLEWYN
DAVIS**

antonio BANDERAS josh BROLIN anthony HOPKINS gemma JONES freida PINTO lucy PUNCH naomi WATTS

SECCION OFICIAL
FESTIVAL DE CANNES

YAZAN VE YÖNETEN WOODY ALLEN

UZUN BOYLU ESMEER ADAM

YOU WILL MEET A TALL DARK STRANGER

ŞİMDİ DVD'DE!

Ücretsiz PDF Kütüphane

tigloni

“YAŞIYORLAR!”

SİNEMA NASIL Kİ HAYATIN BİR AYNASIYSA, DERGİMİZİN DE BUNDAN AZADE OLMASI DÜŞÜNÜLEMEZ. NİTEKİM YAZDIĞIMIZ FİLM KRİTİKLERİNDE, CELSE AÇILIYOR SAYFALARIMIZDA, DÜNYADA OLUP BİTENLERE KUCAK AÇIYOR; DÜNYA GÖRÜŞÜMÜZE UYGUN OLARAK dilimiz vardığınca kalem oynatıyoruz. Gezi Direnişi'nin başladığı günden itibaren de bunu zaten fark etmişsinizdir.

Pek çok farklı açıdan olan biteni değerlendirdik. Hatta bir yazımızda, bu direnişte 'orantısız zeka' ile karşı saldırıya geçen pırıl pırıl gençlerin, gün gelip sinemada da aynı 'zeka' anlayışıyla çok güzel şeyler ortaya koyabileceklerini savladık. Gerçi bugüne dek ne Deniz Gezmiş'ler, ne Abdi İpekçi, ne Erdal Eren, ne de Hrant Dink üzerine doğru düzgün bir film çıktı, çıkarılamadı. Mevzu ele alınmaya çalışıldığında hep kıyısından köşesinden dolaşıldı. Umarız bu defa yanılırız, Gezi Direnişi sinemada da hak ettiği şekilde 'ölümsüzleşir'.

Bunu söylerken, illa 'kör gözüm parmağına' şeklinde devrimci sloganlarla dolu, katı bir 'parti' filminden bahsetmiyoruz. Metaforlarla, hatta bilimkurgu aracılığıyla öyle hikayeler anlatılır ki, izleyen neye uğradığını şaşırır, mesaj da yerini layıkıyla bulur. Örneğin, birkaç hafta önce "Aşktan Da Üstün" sayfamızda yer verdiğimiz "Cazcı Kardeşler"i (The Blues Brothers) ele alalım. Tam 33 yıl önce, 1980'de çevrilen filmde, din konusu öyle ele alınmıştır ki, benzerini buralarda yapmak deli cesareti ister. James Brown'ın ilahiden blues'a geçiş yaptığı, kilisedeki insanların coşarak havada taklalar attığı mekan bir anda kilise olmaktan çıkıp, çılgın bir diskoya, kulübe dönüşür. 'Gazcı Kardeşler'in saldırısı üzerine, can havliyle ibadethaneye sığınanlara "Camiye ayakkabılarla girdiler" diye nefret kusan birine filmin bu sahnesini seyrettirseler, ne düşünürdü acaba?

"Cazcı Kardeşler"in sistemle hesaplaşması bununla da kalmaz. Jake ve Elwood kardeşler, altlarındaki külüstür arabayla bütün polis teşkilatını peşine takar. Onlarca, hatta yüzlerce polis arabası kovalamaca sırasında telef olur. İki kardeşin, inandıkları amaç uğruna mücadele verirken polisi 'aptal' konumuna düşürmeleri yetmezmiş gibi, yine birilerinin çok sevdiği o meşhur AVM'lerin içine dalıp, kapitalizmin korkunç kaleleri olan o dükkanları yerle bir etmeleri filmin en vurucu sahneleridir. Görünürde film çok eğlenceli, komik dakikalar yaşatırken, alttan alta 'din'le de, 'polis'le de, 'AVM'lerle de feci şekilde hesaplaşır.

Tabii böyle bir filmin ortaya çıkabilmesi için yalnızca bir avuç insanın değil, çoğunluğun 'uyanık' olması, 'uyandırılması' gerekir... Tıpkı John Carpenter'ın kadri pek bilinmeyen o şahane filmi "Yaşıyorlar"da (They Live) olduğu gibi... İnsan görünümünde aramıza karışan, bizi sürekli tüketime zorlayan, beynimizin ve yaşantımızın kontrolünü ele geçiren 'yaratıklar' (uzaylılar) vardır filmde. Kahramanımız, onların varlığını tesadüfen bir güneş gözlüğü takarak fark eder. Bu dehşet verici gerçeği herkesin görmesini ister ama o gözlüğü başkalarına taktırmak o kadar zordur ki... Belki de insanoğlunun gerçekleri görmek istememesiyle açıklanabilir bu durum. Ama önünde sonunda insanlar 'uyanık'ı yaşayacak ve kendilerini ele geçirmeye çalışanlardan kurtulacaktır. Bu uğurda kimi zaman canını feda etmek pahasına da olsa...

Tıpkı geçtiğimiz hafta içerisinde Hatay'da ODTÜ'ye destek yürüyüşü sırasında hayatını kaybeden Ahmet Atakan; Gezi Direnişi'nde canlarından olan Ethem Sarısülük, Ali İsmail Korkmaz, Abdullah Cömert, Mehmet Ayvaltaş ve Lice'de ölen Medeni Yıldırım gibi... Onlar için 'öldüler' demek ağır geliyor; filmin adından yola çıkarak kalbimizde "Yaşıyorlar" diyelim ve çok geç olmadan gerçekleri gösteren o gözlüklerden dünyaya bakmaya çalışalım biz de... Olmadı, "Matrix"i yeniden izlemek de iyi gelecektir...

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com
MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcyalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS
LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** T. ARSLAN, O. ÖZYURT, K. KARŞAN, Ş. AYDEMİR,
İ. YURTSEVER, A.U. UYANIK, F. ATAÇ, Ç. GÜNERBÜYÜK, M. ERŞAHİN, S. KÖKÇEOĞLU **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Pırıltılı Hayatlar (The Bling Ring); Bu Nasıl Aile! (We're The Millers); Karanlık Şerit (Möbius); Arınma Gecesi (The Purge); Turbo; Neva; Şeytan-ı Racim.

21 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

22 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, Müjde Ar ve Nur Sürer'li Atıf Yılmaz filmi "Dul Bir Kadın"a bugünden bakıyor...

24 AŞKTAN DA ÜSTÜN

'Yeni' Güney Kore sinemasının şimdiden klasikleşen filmlerinden: "Yaratık" (Gwoemul)... Murat Özer imzasıyla.

26 ÖLÜM KARARI

20. Adana Altın Koza Film Festivali'nden kaçırılmaması gereken 11 taze film... Okan Arpaç imzasıyla.

30 GİZLİ AJAN

Brezilya sinemasının genç ustası Heitor Dhalia'dan: "Tükenmiş" (O Cheiro Do Ralo)... Murat Erşahin imzasıyla.

32 AİLE OYUNU

Iron Man 3; Eyvah Yaş 40 (This Is 40).

34 GENÇ VE MASUM

Burak Çevik'in Milano Film Festivali'nde gösterilen 'Gezi' filmi: "Sekiz Haziran"... Serdar Kökçeoğlu imzasıyla.

36 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

PIRILTI HAYATLAR

ORJİNAL ADI The Bling Ring

YÖNETMEN Sofia Coppola

OYUNCULAR Katie Chang,

Israel Broussard, Emma Watson,

Claire Julien, Taissa Farmiga,

Georgia Rock, Leslie Mann,

Carlos Miranda

YAPIM 2013 ABD-İngiltere-

Fransa-Almanya-Japonya

SÜRE 90 dk.

DAĞITIM Pinema

SOFIA COPPOLA'NIN
YÖNETTİĞİ "PIRILTI
HAYATLAR", TAM
ANLAMıyla 'ŞİMDİKİ
ZAMAN'IN FİLMİ.
TÜKETİM TOPLUMUNUN
TÜRETTİĞİ GENÇLER,
ÜNLÜLERİN EVLERİNE
GİZLİCE GİRİYORLAR.

FRANCIS FORD COPPOLA'NIN KIZI' ÖN BİLGİSİ İLE TANINMAK YERİNE ÇEKTİĞİ İLK FİLMDEN İTİBAREN EDİNDİĞİ SAYGINLIKLA SEKTÖRDE KENDİNE ÖNEMLİ BİR YER EDİNE SOFIA COPPOLA, İLK GÜNDEN BU YANA 'MODERN' BİR BİÇEMİN, MODERN BİR

sinemanın peşindeydi aslında. Sinemasal çehresini dingin bir minimalizm ile ören; birilerine benzemek yerine kendi olmayı başaran ve sadece çabasıyla değil, çabadan aldığı sonuçla da heyecan yaratan yönetmenimiz, sürprizlerden uzak filmografisiyle sinemasına has bir duygu yarattı. Örneğin ilk aşamada tipik bir dönem filmi gibi duran ve ne eleştirmenler nezdinde ne de izleyici seviyesinde memnuniyetle karşılanan "Marie Antoinette" bile dönem ötesi müzik seçimleriyle ve karakterine karşı olan 'yabancılaştırıcı' yaklaşımıyla Sofia Coppola özgünlüğünden ve özgürlüğünden payını aldı. Sadece bu açıdan bakınca bile Sofia Coppola'nın "Pırlıtlı Hayatlar" hamlesi anlaşılır hale geliyor. Zira Coppola, bu kez dönemine ışık tutan, şimdiki zamanın ruhunda bir yer edinme potansiyeli olan ve yakından tanıdığı bir hikaye anlatmaya kalkıyor; bir anlamda sinemaya yaklaşımının özetini geçiyor.

"Pırlıtlı Hayatlar", tam anlamıyla 'şimdiki zaman'ın filmi... Modern tüketim toplumu yapısının türettiği birkaç genç, hayranlık ve kleptomani eğilimlerinin tam ortasında, ünlülerin evine gizlice girmeye ve içeriden bir şeyler yürütmeye koyuluyorlar. Yaptıklarının nedenlerini yahut olası sonuçlarını pek düşünmeden bunu kısa sürede bir alışkanlık haline getiriyorlar ve çoktan inandığımız masum, acınası hisleriyle hayranlık duydukları kişilere binlerce dolarlık zayıat getiriyorlar. Tüm bu süreçte filmin tam anlamıyla bir iskelete sahip olmadığı açık... Zira ortada girişiz bir gelişme ve gelişmesiz bir sonuç var. Bu çok az açıdan Coppola'nın genel amacına hizmet eden, bilinçli ve mağrur bir durum. Bu nedenle de şok edici değil. Ancak geri kalan tüm açılar, bu tavrın filmin gücünü azaltan, ele aldığı ve fazlasıyla umursadığı o gençliği hakir gören ve pek de yardımsever

görünmeyen bir hal olduğuna işaret ediyor.

Sofia Coppola'nın "Pırlıtlı Hayatlar"ı kendi görüşünden çoktan 'yok olmuş' bir gençliği var etme çabası gütmüyor. Öyle ki, Coppola çalakalem yazdığı öyküyü dağınık bir şekilde anlatarak benzeri öykülerin tüm bilindik manevralarından kaçınıyor ve karakterlerini seyirciye emanet ediyor. Kendisine de filmin başından itibaren ahlakçılığın karşısında duran bir yer ediniyor. Eşzamanlı olarak bir kısır döngüye kapılan ve halüsinatif bir tesirin etkisi altında kalan 'gençler', etraflarına örülen bu kameralarla dolu dünyadan bile çekinmiyorlar. Çekinmeleri de gerekmiyor; çünkü bir tümör gibi içlerinde büyüyen bu illüzyonu bu dünyanın ta kendisi yaratıyor.

Gelin görün ki yönetmenin bir belgeselci edasıyla edindiği müdahalesizlik ve tepkisizlik, "Pırlıtlı Hayatlar"ı kısa sürede uyarlandığı Vanity Fair makalesinden uzağa götüremiyor. Yaşananların ne denli ilginç ya da şaşırtıcı olduğu hissi mütemadiyen kendini tekrarlıyor. Birbirinin aynısı olan ve filmi bir defileden hallice kılan sahneler silsilesi tek başına "Pırlıtlı Hayatlar"ın bu gençlere ne kadar uzaktan baktığını kanıtlıyor. İçinde bulunduğumuz ve kimi unsurları 'kapitalist' düzence iflah olmaz bir

şekilde ürünleştirilen bu dünyanın temelde sunduğu geniş sinemasal maden, Coppola'nın olmayan bakış açısı nedeniyle işlenemiyor. Kısacası fikirsel anlamda 'çekici' olan her şey yönetmen refakatinde cezbediciliğini yitiriyor.

Tabii tüm bu keşmekeşin içerisinde en azından Coppola'yı 'anlamak' mümkün. Elektronik müziklerle, bir diğerinden daha popüler olabilmenin heyecanı ve televizyon camının arkasındakinden ödünç alınan şehvetle tam olarak sistemin aradığı kişilere dönüşen; ancak daha sonra bu sınırı geçerek sistem tarafından dışlanan gençler, Coppola'nın direkt olarak ilgi alanına giriyor. Yönetmen, önceki filmlerinde de incelediği dışlanmışlık hissini, öteki olma mevzusunu tersyüz ederek bir tür 'yaşam amacı edinme' noktasından masaya yatırıyor. Bu kez odakta 'öteki' değil 'ötekinin ötekisi' var. Lakin Coppola, gerçek hayatta da karşılığı olan bu 'ötekilere' karşı o kadar büyük bir şaşkınlık besliyor ki; sadece bu şaşkınlığı yansıtmamanın yeterli olacağını düşünüyor.

"Pırlıtlı Hayatlar" gerçek bir yapmacıklık örgüsünün uyarlaması. Bu sebeple filmdeki tüm oyunculukların düpedüz 'yapmacık' olmasını anlayışla karşılamak mümkün. Israel Broussard'dan Emma Watson'a kadar tüm oyuncular bu 'ihtiyaç duyulan' yapmacıklığı layığıyla üstleniyorlar. Bu sebeple filmin aksamayan nadir yönlerinden birinin oyunculuk performansları olduğu söylenebilir. Tam bu aşamada hiçbir karakterin 'sempati duyulacak türden' olmadığını da belirtmek gerekiyor. Zira istenen ve beklenen, bu genç örgütlenmenin topyekün itici, bayağı, vasat ve basit olması.

"Pırlıtlı Hayatlar"ı önümüzdeki yıllarda "Masumiyetin İntiharı" (The Virgin Suicides) ve "Bir Konuşabilse..." (Lost In Translation) ile yeni bir Coppola markasını müjdeleyen Sofia Coppola'nın filmografisindeki en büyük hata olarak anacağız büyük bir ihtimalle. Filmi şimdiden kötü anlatılan ve hiç güldürmeyen, iyi bir fıkraymışçasına hatıralarımızdaki raflara kaldırıyoruz. Zarar gören beklentilerimizden geri kalanları ise bir sonraki Sofia Coppola filmine saklıyoruz. Bu kez -önceki filmlerinin aksine- ele aldığı kişileri anlamaktan çok anlatmayı seçen Coppola'nın ne denli büyük bir geri adım attığını ise bir sonraki filmi gösterecek. Bunu saymıyoruz.

Paris Hilton'un ev dekorasyonu...

'Zeki ama çalışmıyor' hakkını kullanan Sofia Coppola...

**ISRAEL
BROUSSARD'DAN
EMMA WATSON'A
TÜM OYUNCULAR
'İHTİYAÇ DUYULAN'
YAPMACIKLIĞI
LAYIĞIYLA
ÜSTLENİYORLAR.
AKSAMİYORLAR.**

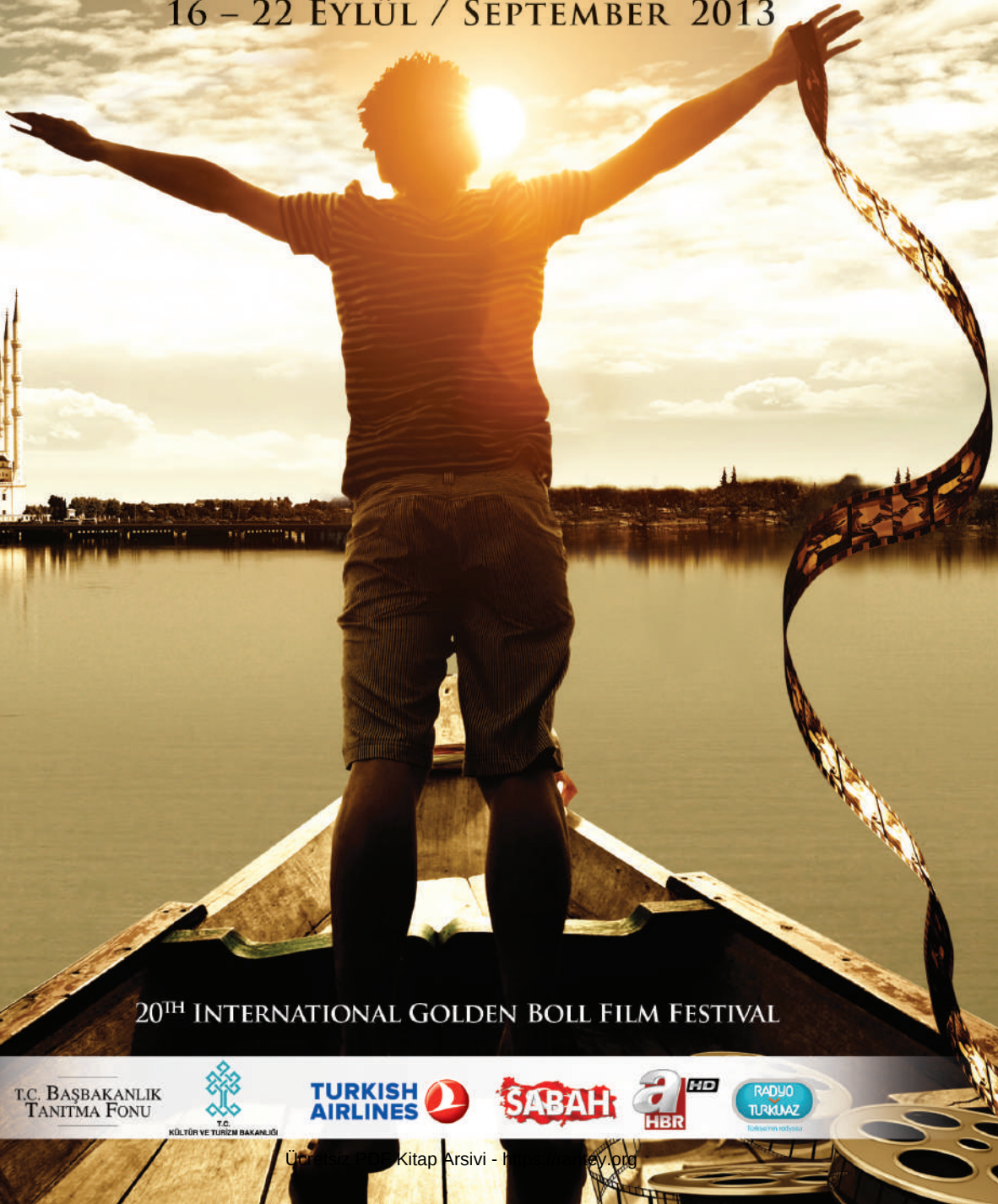
ADANA BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ

ADANA METROPOLITAN MUNICIPALITY

20. ULUSLARARASI ADANA ALTIN KOZA FİLM FESTİVALI

16 – 22 EYLÜL / SEPTEMBER 2013

20TH INTERNATIONAL GOLDEN BOLL FILM FESTIVAL

T.C. BAŞBAKANLIK
TANITMA FONU

T.C.
KÜLTÜR VE TURİZM BAKANLIĞI

TURKISH
AIRLINES

SABAH

RADYO
TÜRKÜAZ

Türkiye'nin radyosu

Üniversite Kütüphane - Kitap Arsivi - Halk Kütüphanesi - www.kitaparsivi.org

BU NASIL AİLE!

ORJİNAL ADI We're The Millers

YÖNETMEN Rawson Marshall

Thurber

OYUNCULAR Jennifer Aniston,

Jason Sudeikis, Emma Roberts,

Will Poulter, Ed Helms,

Nick Offerman, Kathryn Hahn,

Molly C. Quinn

YAPIM 2013 ABD

SÜRE 110 dk.

DAĞITIM Warner Bros.

**"BU NASIL AİLE!",
FARKINDA OLMADAN
MUHAFAZAKAR
AMERİKALILARA ALT
KÜLTÜRLERDEN
İNSANLARIN DA
BİR 'AİLE'
OLUŞTURABİLECEĞİNİ
FISILDIYOR.**

TAMAM KABUL, "FELEKTEN BİR GECE" (THE HANGOVER) KOMEDİDE BÜYÜK BİR ETKİ YARATTI. UYUMSUZ, ÇOK ZEKİ, ezik karakterlerle bezeli komedi dünyasına 'kentli orta sınıflar'ın en 'leş' hallerini malzeme yaparak büyük bir sükse yaptı. Ardından kadın versiyonu sayabileceğimiz "Nedimeler" (Bridesmaids) geldi. Paul Feig burada durmadı ve "Ateşli Aynasızlar"la (The Heat) kadın komedilerine bir yenisini ekledi ve iyi eleştiriler aldı. Bu hafta da "Felekten Bir Gece" ekolünden kabul edebileceğimiz "Bu Nasıl Aile!" ile karşı karşıyayız. Yani 'aile versiyonu' sürümde.

2004'te bizim sinemalarımıza da uğrayan "Yakar Top" (Dodgeball: A True Underdog Story) ile fena olmayan övgüler alan yönetmen Rawson Marshall Thurber, dört yıl sonra "Pittsburgh Sırları" (The Mysteries Of Pittsburgh) ile aynı başarıyı sürdürememişti. Geride kalan dokuz yılda bu iki film dışında bir dizi ve bir kısa film dışında fazla iş yapmadığını gördüğümüz yönetmen bu kez ayağına gelen fırsatı tepmemiş görünüyor. En azından 'yeni komedi kuşağı'nın ruhunu büyük oranda yakalamış, seyircisini güldürmeyi başaran bir film var karşımızda.

Üniversite yıllarından itibaren torbacılık yapan David, kendi yağıyla kavrulup gitmektedir. Aynı apartmanda oturdukları striptizci Rose ile tatlı tatlı flörtleşmeye devam edip mallarını satarken başı belaya girer. Hem kendi birikimini hem de patronu Brad'e olan borcunu karşılamak üzere bir kenara ayırdığı parayı kaptırır. Paçasını kurtarmak için tek şansı Meksika'ya gidip yüklü bir miktar uyuşturucuyu Amerika'ya geçirmektir. Bunun için yaptığı plan ise 'mutlu aile' tablosudur. David, aynı apartmanda oturduğu bakir genç Kenny ve evinden kaçan genç kadın Casey'yi uygun bir ücret karşılığında ikna eder. Rose da bir süre sonra ikna olur.

Meksika'ya yolculuk ve Amerika sınırından geçiş sorunsuzdur ama çok büyük bir problemle karşı karşıya kalırlar.

"Bu Nasıl Aile!", sıradan insanları seçmek yerine biraz 'toplum dışı' olarak tanımlayabileceğimiz karakterleri bir araya getirerek ayrıştırıyor kendini. Bir torbacı, bir bakir, bir sokak insanı ve bir striptizciden 'aile' oluşturma fikri doğası gereği komik. Bu karakterlerin birbirleriyle karakter yapıları gereği girdikleri diyaloglar da aynı şekilde filmi güçlendiriyor. Belki Jennifer Aniston'ın canlandığı Rose karakterini biraz ayırmamız gerekebilir. Çünkü diğer üçü -ilerleyen bölümlerde bu durum değişse de- başlangıçta durumlarından memnun görünüyorlar. Ama Rose için aynı şeyi söylememiz mümkün değil.

Filmin komedinin olmazsa olmazı çatışmayı

ortaya çıkartan unsuru ise kahramanlarımızın dönüş yolunda karşılaştıkları ve zorunlu olarak bir süre birlikte seyahat etmek zorunda kaldıkları Fitzgerald ailesi. Tipik, geleneksel ve muhafazakar bu Amerikan ailesi ile 'marjinal' ailemizin karşılaşması aile, cinsellik, eğlence anlayışı, ahlak gibi çatışmalarla zenginleştiğinde filmi daha izlenilir kılıyor.

Ama Bob Fisher ve Steve Faber imzalı öyküye yönetmen Thurber'ın yorumunun Amerikan ailesine yönelik bir eleştiri olduğunu söyleyemeyiz. Çünkü muhafazakar ve 'marjinal' ailelerimiz arasındaki uçurum süreç ilerledikçe kapanacak, bir 'ortak' alanda buluşacaklar. Yine de bu tür karakterlerle bezeli son dönem filmlerde 'aile' olma vurgusu baki olsa da geleneksel Amerikan ailesi tanımından oldukça uzaklaşıldığını, ailenin yalnızca kan bağı ile

açıklanabilecek bir olgu olmaktan çıkartılmaya başlandığını görmek mümkün. Bu yeni tür filmler farkında olmadan muhafazakar Amerikan toplumuna alt kültürlerden insanların, gay'lerin, lezbiyenlerin de birer 'aile' olabileceğini fısıldıyor bir yandan.

Daha önce "Patrondan Kurtulma Sanatı"nda (Horrible Bosses) da birlikte rol alan Jennifer Aniston - Jason Sudeikis ikilisinin gayet iyi olduğu, Casey'de Emma Roberts'ın idare ettiği filmde; Will Poulter, bakır genç Kenny ile bir adım öne çıkıyor. "Felekten Bir Gece"nin Stu'su Ed Helms de aradaki bağlantıyı kuruyor!

Jennifer Aniston striptizci rolünü kabul etmiş olmasındaki iddiasını kanıtlıyor.

Hikaye biraz sıkıştığında bel altına inen espriler genel espri zekasını aşağılara çekiyor.

**JENNIFER ANISTON-
JASON SUDEIKIS
İKİLİSİNİN GAYET İYİ
OLDUĞU, CASEY'DE
EMMA ROBERTS'IN
İDARE ETTİĞİ FİLMDE;
WILL POULTER, BAKİR
GENÇ KENNY İLE BİR
ADIM ÖNE ÇIKIYOR.**

KARANLIK ŞERİT

ORİJİNAL ADI Möbius

YÖNETMEN Eric Rochant

UYUNCULAR Jean Dujardin,

Cécile De France, Tim Roth,

Émilie Dequenne, John Lynch,

Vladimir Menshov

YAPIM 2013 Fransa-Belçika-

Lüksemburg

SÜRE 103 dk.

DAĞITIM Pinema

(Mars Entertainment Group)

**“KARANLIK ŞERİT”
CASUSLUK İŞİNE
BAMBAŞKA BİR
NOKTADAN DALARAK
AŞK MEFHUMU
ÜZERİNDEN İLERLİYOR.
NE POLİTİKAYA NE DE
MEVCUT DÜNYA
AHVALİNE BULAŞIYOR.**

CASUS FİLMLERİNİN ÇEHRESİ 2000’Lİ YILLARDA ÖZELLİKLE BOURNE SERİSİNİN DE ETKİSİYLE UFAK ÇAPLI BİR revizyona uğradı denilebilir. Politik duyarlılığın arttığı; muhalif, aykırı ve cesur seslerin yükselmeye başladığı; beri yandan aksiyonu da boşlamayan, bilakis binbir emekle kotarılmış stilize aksiyon sahnelerinin varlığıyla zenginleşen taze bir casus filmleri alt janrı çıktı ortaya. Elbette 60’ların Soğuk Savaş etkisindeki casus gerilimlerinde olduğu denli karamsar bir tablo yok önümüzde, ancak 80’ler ve 90’lardaki Bond filmlerinin hafifliğinden sıyrılmış olmamız da gayet sevindirici bir gelişme.

Alt türün en temel motiflerinden Soğuk Savaş, politik çürümüşlük, bireyin sistem tarafından an be an kontrol altında tutulması ya da toplumsal paranoya gibi olguların hemen hiçbirine ilismeyen “Karanlık Şerit” ise mevzuya bambaşka bir noktadan dalarak aşk mefhumu üzerinden ilerliyor. Haliyle ne politika ne de mevcut dünya ahvali hakkında pek kayda değer cümleler kurmayacağını da daha baştan açık etmiş oluyor.

Şu durumda “Karanlık Şerit”ten beklentilerimiz hiç olmazsa tatmin edici düzeyde bir gerilim atmosferi oluşturabilmesi umuduyla sınırlı kalıyor. Gelin görün ki, film bu asgari beklentiye bile büyük oranda boşa çıkıyor. Filmin geneline nüfuz etmiş olan, karakterlerin neredeyse sıkıntıdan oflayıp poflamasına vesile olacak gevezelikleri ritmi öyle bir sekteye uğrattıyor ki, bir noktadan sonra bırakın hikayenin düğüm noktalarını takip etmeyi, neler olup bittiğiyle bile ilgilenmemeye başlıyorsunuz.

Filmin ortalarına denk gelen asansör sahnesindeki gibi gerilim unsurunu nispeten yukarılara çeken ender anlar ilginizi belli ölçüde yeniden canlandırırsa da, etkisi kısa sürüyor ve bir kez daha kendinizi hikayeye bağınızı koparmış

bir vaziyette buluyorsunuz. “Karanlık Şerit” öyküsel bazda da kimi inandırıcılık problemleri barındırmıyor değil, ancak bir casus filminin başına musallat olabilecek en büyük belalardan ilgi ve heyecan düzeyini ayakta tutamamak buradaki esas sıkıntı kaynağı olarak göze batmakta. Kaldı ki mevzubahis asansör sahnesini bir kenara bırakacak olursak filmde tırnak kemirtecek tek bir anın dahi bulunmayışı olsa olsa manikürden yeni çıkanlar için hayırlara vesile olabilir.

İşin adrenalin boyutu böyleyken böyle. Peki romantizm katsayısından ne haber dersiniz yanıt yine aynı. Grégory ile Alice’in aşkı, sevgililerin otel odalarında buluşup sevişmesinden ve kadının cinsel doyuma ulaşmasından -hadi biraz iyimser yaklaşalım- belki bir adım öteye gidebiliyor. Bu sözde

imkansız a  k öyküsü i  imizi yakan ya da i  imizde en azından ufak bir melankoli bulutu oluşturan anlara aracılık etmek şöyle dursun, kimi zaman cebri bir siluete dahi bürünüyor.

Neyse ki C  cile De France var da, hem a  k hikayesini biraz daha katlanılır, hem de karakterini kabul edilebilir   l  de inandırıcı kılıyor. Jean Dujardin içinse aynı sözleri sarf etmek pek mümkün görünmüyor. Akt  r her ne kadar fena sayılmayacak bir oyun verse de, "Artist"teki (The Artist) sureti halen hafızalarımızda tazeyken çok daha ağırbaşlı rollerde maksimal düzeyde bir inandırıcılığa erişmesi kolay olmayabilir. Öncelikle George Valentin'in yarattığı aura'yı öldürmesi gerekecek muhtemelen. Artık iyiden iyiye heba edilmiş bir yetenek haline gelmeye ba  layan Tim Roth ise yer aldığı hemen her sahnede orada ne i  i

oldu  ğunu sorgularmı  casına oynuyor. Laf aramızda Rusları Fransız veya İngilizlere, Amerikalıları da Bel  ikalılara oynatmak ise neyin nesidir, onu da havsalamız almadı bir türlü.

Filmin, halihazırda her şeyin Amerikalıların tekeline olduğuna yontulabilecek nihai önermesi ise havada kalıyor. Ortada herhangi bir Amerikan yandaşlığı gözükmese de, film tavrını net bir diyalekt ile koyamıyor önümüze. Tıpkı karakterleri gibi kafasındakileri dile dökerken vurguda meydana gelen kaymalardan arındıramıyor kendini.

Özellikle Monaco bölümlerindeki mekan kullanımı gayet işlevsel.

Dardenne'lerin Rosetta'sı Dequenne'i muadil vuruculukta bir filmde tekrar göreceğimiz günü bekliyoruz.

NEYSE Kİ C  CILE DE FRANCE VAR DA, HEM F  LMDEKİ A  K HİKAYESİNİ BİR AZ DAHA KATLANILIR, HEM DE KARAKTERİNİ KABUL EDİLEBİLİR   L  DE İNANDIRICI KILIYOR.

ARINMA GECESİ

★★★★

ORJİNAL ADI The Purge

YÖNETMEN James DeMonaco

OYUNCULAR Ethan Hawke,

Lena Headey, Max Burkholder,

Adelaide Kane, Edwin Hodge,

Rhys Wakefield, Tony Oller

YAPIM 2013 ABD

SÜRE 85 dk.

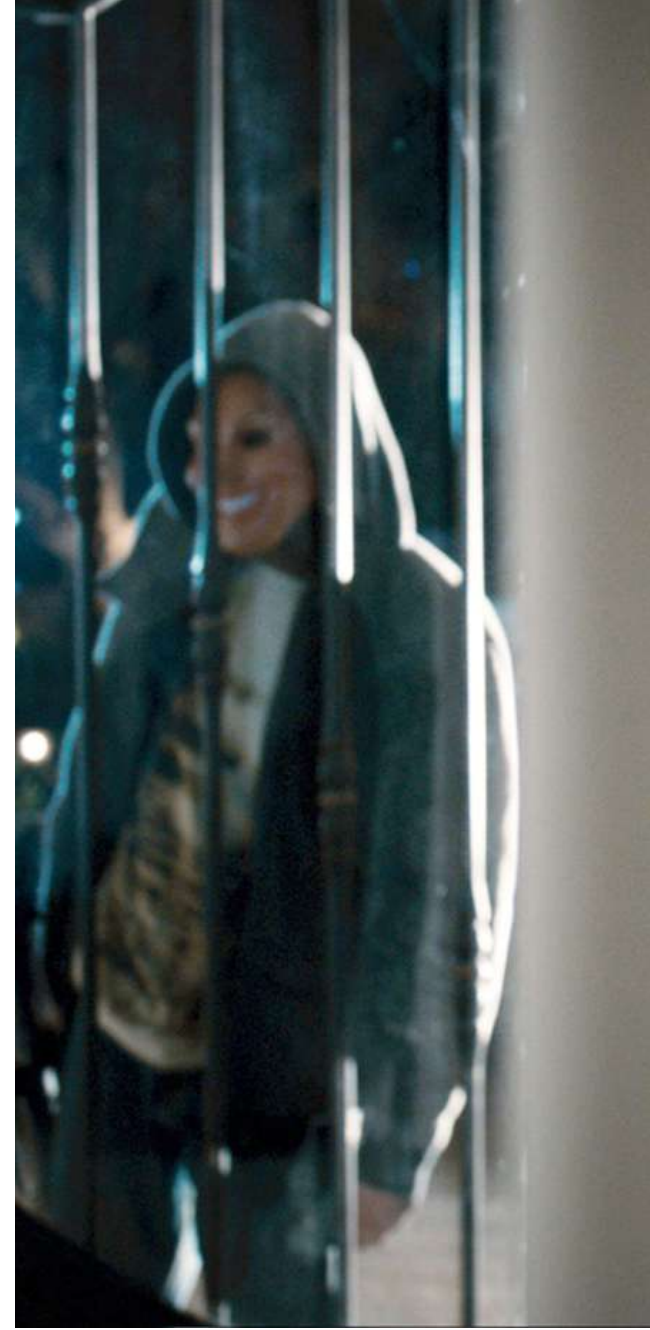
DAĞITIM UIP

EĞER BU SATIRLARI OKUYORSANIZ, SİNEMAYLA, GENİŞ ANLAMDA SANATLA İLGİLENEN, DEMOKRAT, HER TÜR bağnazlıktan uzak, insanları seven, her canlının yaşama hakkına saygı duyan biri olduğunuzu düşünürüz. Fakat bir an için durun ve yoklayın kendinizi, ruhunuzun karanlıklarında saklanan bir canı olmadı mı hiç? Bugüne dek hiç mi birini ölesiye dövmek ya da daha ileri gidip öldürmek istemediniz? Öldürme tutkunuz, gelip geçici de olsa, hiç mi ele geçirmedir sizi? Bu yaklaşımı dehşetli bulmayınız. Çünkü yasalar izin verse, kimi insanların birilerine zarar vermek isteyeceği aşikar; ilkel dürtülerimizin gereği. Yani içimizdeki canavarı, ne ilerleyen teknoloji, ne de kapitalizm sakinleştirebiliyor!

Nitekim senarist James DeMonaco da, bizzat yönettiği bu ikinci uzun metrajlı filmini yazarken, çıkış noktası olarak, 'yılada bir gün herkesin özgür bırakılmasının ne kadar faydalı olabileceği' fikrini kullanmış. Bu fikir ise, trafikte biriyle tartışmasını ileri götürmek isterken kendisini geri çeken karısından çıkmış...

Çok uzak değil, sadece dokuz yıl sonra, ekonomik sistemin tamamıyla çökmesi üzerine, Amerika'nın Yeni Kurucuları ülkeyi yeniden kalkındırıp yönetmekteler: Yoksulluk ve işsizlik oranı çok düşük; suç oranı ise neredeyse sıfır! Çünkü bir yasa çıkarılarak, her Amerikan vatandaşının yılda bir kez, akşam yediden başlayarak tam 12 saat sürecek bir 'Arınma Gecesi' yaşamasının hakkı olduğuna karar verilmiş. Dileyen her vatandaş, dilediği insanı / insanları, belirlenmiş ateşli silahlar ve diğer aletlerle öldürebilir! Polisin, itfaiyenin ve sağlık personelinin müdahale etmeyeceği bu 12 saatlik zaman diliminde işlenen suçlar yasaldır!

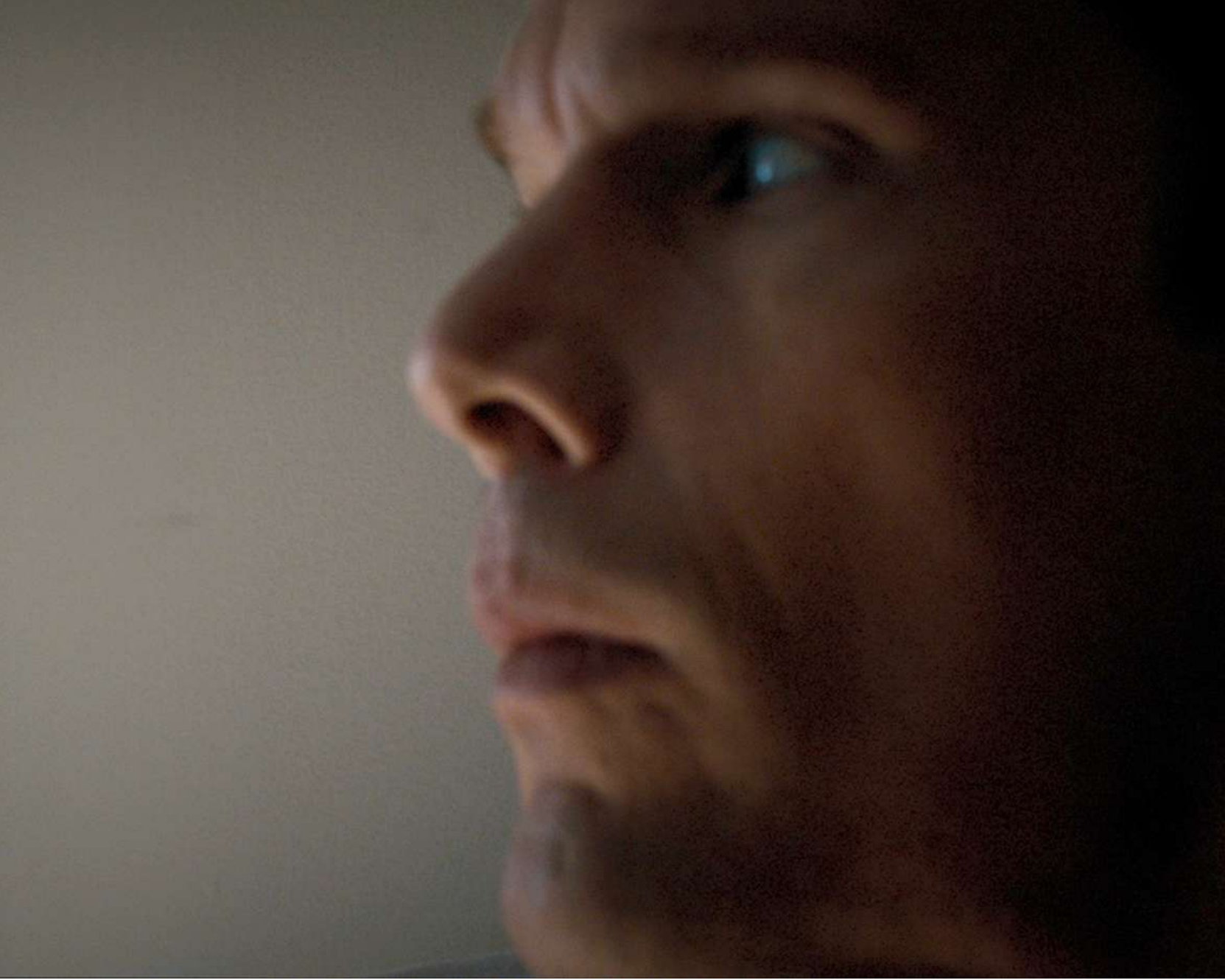
Öykünün bu müthiş eksenini yani öldürmeye karşı ihtiras ve açlıklarını öldürerek bastıran insanların avlanmaya çıkması, her ne kadar bu

küçük bütçeli korku-gerilimin asıl amacı olan kedi-fare oyununun şiddetine hizmet etse de, boyundan büyük temalara kapılar açıyor. Çünkü içinden geçtiğimiz ve büyük savaşlar için politikacıların çığırkanlık yaptığı şu sıcak günler de bizlere gösteriyor ki, uluslararası boyutta veya ülke içinde, besin zincirinin tepesindeki avcılar daima zenginlerden oluşuyor. Arınma Gecesi'nde de, Nazizm'in ilkelerini çağırıştırır biçimde, öncelikle, korunmasız yoksullar, evsizler, güçsüzler, kısaca ekonomiye yük oldukları kabul edilenler acımasızca katlediliyorlar.

Bir de, ev güvenlik sistemlerinin başarılı satıcısı, kibirli, paralı, Arınma Gecesi destekçisi James Sandin'in (Ethan Hawke), karısı Mary (Lena Headey) ve iki yeni yetme çocuğu (Max Burkholder ve Adelaide Kane) ile eve

**ERKEK ÇOCUĞUN
SOKAKTA YARDIM
İSTEYEN EVSİZİ EVE
ALDIKTAN SONRA, ONU
TAKİP EDEN BEYAZ VE
SEÇKİN GRUBUN
KAPIYA DAYANMASI
İLE, BİR TERÖR
DALGASI BAŞLIYOR.**

kapandıktan sonra başına gelenler var ki, oldukça sıra dışı. Çünkü hiç kimse güvende değil; görmezlikten geldiğiniz şiddet kapınızı çaldığında ise, insan olduğunuzu anımsamak için geç olabilir.

Yönetmen, erkek çocuğun, vicdanının sesini dinleyerek sokakta yardım isteyen yaralı bir evsizi eve aldıktan sonra, onu takip eden beyaz ve seçkin bir grubun kapıya dayanmasıyla birlikte, kapalı mekanda bir terör dalgası başlatıyor. Bu, James'in aslında kim olduğu ve neye hizmet ettiğini sorgulaması açısından da, onun için bir arınmaya dönüşüyor. Sert cinayetler birbirini izlerken sürprizler kaçınılmaz oluyor. Şükür ki, şiddet abartılıp saçmalaştırılmıyor.

"Arınma Gecesi"nin moral bozucu bir film olduğuna şüphe yok! Fakat bu moral bozuculuk,

hikayeden çok, kafanızda günümüzle kurduğunuz bağlar ve insanın değişmezliğine dair gerçeklerin altını kalınca çizdiği için berbat hissetmenize neden oluyor. Yani, bugün çevremize baktığımızda, radikal dinciler, terörist gruplar ya da emperyalist devletlerin askerleri tarafından, 12 saate değil tüm bir yıla yayılan ve sürekli yoksulların katledildiği Arınma Günleri yaşanmıyor mu?

Üstelik filmdeki 12 saat vahşete karşılık tüm bir yıl suç işlenmeden yaşanırken, bugünkü dünyada şiddetin sonu gelmeyecekmiş gibi görünüyor!

Hem yönetmenle daha önce çalışan Hawke, hem de şiddete duruşu net anne rolünde Headey, isabetli seçim.

Evin en önemli güvenlik unsurları olan kapı koruyucuları, etkisiz hale bu kadar kolay mı getirilmeliydiler?

**"ARINMA GECESİ"NİN
MORAL BOZUCU BİR
FİLM OLDUĞUNA
ŞÜPHE YOK! İNSANIN
DEĞİŞMEZLİĞİNE DAİR
GERÇEKLERİN ALTINI
KALINCA ÇİZDİĞİ İÇİN
BERBAT HİSSETMENİZE
NEDEN OLUYOR.**

TURBO

YÖNETMEN David Soren

SESLENDİRENLER Ryan

Reynolds, Paul Giamatti,

Michael Peña, Samuel L. Jackson,

Luis Guzmán, Snoop Dogg

YAPIM 2013 ABD

SÜRE 96 dk.

DAĞITIM Tiglon

"UÇAKLAR" I ANDIRAN
"TURBO", KENDİ TÜRÜNÜN
TÜM KLİŞELERİNİ TAŞIYOR
AMA RENKLİ KARAKTERLERİYLE
DURUMU İDARE EDİYOR...

A NİMASYON FİLMLERİN YAYGINLIĞININ EN BÜYÜK DEZAVANTAJLARINDAN BİRİ ANİMASYONCULARIN AYNI mesajları farklı kahraman ve dekorlarla tekrar tekrar karşımıza getirmeleri.

"Turbo"nun en büyük sorunu da bu. Sürekli izlediğimiz temaları bu sefer de başka türlü bir kahraman ve çevreyle bir daha anlatıyor bize.

Zaten artık farklı temalarda animasyonları Studio Ghibli filmleri dışında bulabilmek pek de mümkün değil (istisnaları ayrı tutarak tabii ki)...

Aslında daha yeni Disney yapımı "Uçaklar"ı (Planes) izlemiştik. Bir tarla ilaçlama uçağının boyundan büyük bir turnuvaya katılıp, jetlerle yarışıp finalde de savaş uçağı olmasıyla (!) sonlanan film, Pixar'ın "Arabalar"ına (Cars) benzetilmişti –ki bence iki filmin de zayıf hikayeleri vardı ve kimi benzerliklerine rağmen ana temaları da farklıydı. "Turbo" ise "Uçaklar"a benziyor. Ama hikayesinin, temasının ve teknolojisinin "Uçaklar"dan bir gömlek üstte olduğu rahatlıkla söylenebilir. Bu sefer küçük bir salyangoz, boyundan büyük ideale kavuşmak

için çaballıyor, hiç de mantıklı bir çizgide gelişmeyen, kazara oluşan bir 'evrim'den geçerek hız kazanıyor ve araba yarışlarına katılıyor. Bütün bu süreç içinde küçük dostumuz azimle hedefe kilitlenmenin, hayalperestliğin ve alçakgönüllü olmanın önemi ve erdemlerini öğreniyor tabii ki. Bu toplama 'sürüden farklı olma'nın, büyük düşünme'nin faydalarını da ekleyin... Açıkçası bu bildik rayda ilerleyen film, rayın dışına çıktığı nadir yerlerinde parlıyor. Mesela oldukça sıradan başlayan hikaye, küçük Taco dükkanlarında ayakta kalma mücadelesi veren iki Meksikalı kardeşin dahil oluşuyla daha eğlenceli ve duygusal bir hale geliyor.

Yine de çocuklar için renkli ve hikayeyi, sanki ilk kez izliyormuşlar hissi verecek aksiyon ve eğlencesiyle izlenebilir bir animasyon "Turbo".

Karakterler iyi yazılmış. Kimi klişe ama bazıları da Amerikan animasyonlarına göre hayli değişik.

Orijinal seslendirenlerle izlemek daha iyi olabilirdi; maalesef Türkiye'de dublajlı olarak izlenebiliyor.

A person in a white t-shirt and light-colored pants is walking away from the camera on a rocky, wet shore. In the background, a city skyline is visible through a hazy atmosphere, with a prominent skyscraper (Empire State Building) and other buildings like the one with 'RICOH' signage. The scene is captured in a cinematic, slightly desaturated style.

Günümüz Yönetmenlerinden

Kent Portreleri

Jia Zhangke
Pedro Costa
José Luis Guerín
Hou Hsiao-hsien
ve diğerleri

+

Şimdiki Zaman
Blue Jasmine
Pırıltılı Hayatlar

Altyazı

AYLIK SİNEMA DERGİSİ

Eylül Sayısı Bayilerde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

NEVA

★
YÖNETMENLER Can Arca,
Birkan Uz

OYUNCULAR Başak Parlak,
Şükrü Özyıldız, Bedia Ener

YAPIM Türkiye 2013

SÜRE 100 dk.

DAĞITIM Medyavizyon
(Arca Medya)

**HİÇBİR İLGİ ÇEKİCİ AYRINTI
BARINDIRMAYAN "NEVA",
'GERÇEK BİR HİKAYEDEN'
SUNUŞU KONUSUNDA
"ACABA?" DEDİRTMİYOR.**

YAZARI İLGİN OLUT'UN YAŞADIĞI AŞKTAN ESİNLENEREK YAZDIĞI KİTAPTAN BEYAZPERDEYE UYARLANAN "NEVA", kitaptan bihaber olanları 'gerçek bir hikayeden' girizgahıyla karşılıyor.

Ankara'da bir üniversitede enfeksiyon hastalıkları üzerine ihtisas yapan hızlı çapkın İlgin'in, meslektaşı Neva'yı tanınmasıyla hayatının nasıl değiştiğini, tek gecelik ilişkilerden düzenli bir birlikteliğe geçmenin İlgin'i nasıl dumura uğrattığıyla ilgili sıkıcı planları ard arda sıralayan "Neva"nın, kendini iyi göstermekten çok, pek de beğenmediğimiz öncüllerini yüceltmek gibi takdir edilesi bir amacı var adeta...

Hiçbir ilgi çekici ayrıntı barındırmayan "Neva", 'gerçek bir hikayeden' sunuşu konusunda bize "acaba?" sorusunu sordurmuyor. 26 ve 22 yaşındaki iki insanın aşkının ne kadar çetrefilli olabileceği konusunu bir kenara bırakırsak, filmin kendisini üstüne yapılandığı 'kıskançlık' konusunda da ancak 'ergenlere' yönelik okumalarda bulunduğunu söyleyebiliriz. Ne ara içine tutku girdiğini anlamadığımız,

Ankara'nın soğuk havasında çay-kahve içerek yeşeren bu aşk hikayesi, hangi güvenle önce kitap sonra film olabilmış, kestirmek güç.

İlgin'in daha önceki ilişkilerinden edindiği tecrübelerinin de etkisiyle 'romantik bir prens' olarak başlattığı Neva taarruzu, gitgide muhafazakarlık sınırlarını zorlayan çirkin kıskançlık krizleriyle devam ediyor. Sesi soluğu çıkmayan, ailesinden uzak bir kıza, sürekli bağırıp çağıran, 'geçmişte kiminle yan yana uyudun?'dan 'onunla elele tutuştun mu?'ya kadar pespaye bir kıskançlık sergileyen bir karaktere dayanabilerseniz ne ala. Bu aptalca tavırlara karşı 'hâlâ aşkımın peşindeyim' tavrı sergileyen ve ilişkilerinin devamı ihtimalinde şiddete maruz kalan kadınlardan biri olabilecek Neva'ya da pek sempati beslenebileceği söylenemez.

Kitabın yazarının ve bu hikayeden etkilenip peliküle aktaran yönetmenin kendilerine duydukları güven.

Romantikleri etkileyemeyecek 'itici' bir film. Şaşırtıcı bir aşk hikayesi isteyenlere biten ilişkimi anlatabilirim.

FİLM STÜDYOSU

20 EKİM 2013-05 OCAK 2014

SİNEMA ANLATISI **EZEL AKAY** HİKAYEDEN BAŞLAMAK **ERCAN KESAL** SENARYOYA YOLCULUK **ÜMİT ÜNAL** OYUNCUNUN GÖZÜNDEN **GÜVEN KIRAC** YÖNETMENİN DÜNYASI **YÜKSEL AKSU**
GÖRÜNTÜNÜN DİLİ **GÖKHAN TIRYAKİ** SANATIN DİLİ **NATALİ YERES** KURGUNUN DİLİ **ÇİÇEK KAHRAMAN** MÜZİĞİN DİLİ **CAHİT BERKAY**
BİR FİLMİN DURAKLARI **ÖZCAN ALPER FEZA ÇALDIRAN THOMAS BALKHENOL ENGİN ALTINTAŞ**
İLK FİLM **EMİN ALPER BELMİN SÖYLEMEZ** YARATICI YAPIMCILIK **YAMAÇ OKUR**
MODERATÖR **TUFAN TAŞTAN**

CAVA

SİNEMA&AUDIOVİZÜEL SANATLAR ENSTİTÜSÜ

büyülü fener

Hatay Sk 18/C Kızılay
0 (312) 417 22 11
info@cavainstitute.org

YAPIM EKI

b f k s
büyülü fener / kültür sanat derneği

ilef

ÇANKAYA BELEDİYESİ

► BEYAZPERDE

Altyazı

pencere

Ekşi Sinema

SOLFASOL
Ankara'nın Gayrimenkul Güçleri

ŞEYTAN-I RACİM

YÖNETMEN Arkin Aktaç
UYUNCULAR Altan Gördüm,
Uğur Güneş, Ertunç Uygun,
Ufuk Aşar, Ayşe Tunaboğlu,
Kübra Balkan
YAPIM Türkiye 2013
SÜRE 97 dk.
DAĞITIM Tiglon (Dada Film)

**ARKIN AKTAÇ'IN YÖNETTİĞİ
"ŞEYTAN-I RACİM", EV
ARKADAŞLARI ARASINDAKİ
GERİLİMİN, ÖTEKİ ALEMLERE
SIĞIRMASININ HİKAYESİ.**

CİNLERİN KAHRAMAN OLDUĞU FİLMLER İÇİNDE KURAN'DAN REFERANSLA BAŞLAYAN ÇOKTUR DA, KIZILMASKE'YE referansla süren ilk oldu. "Şeytan-ı Racim", ev arkadaşları arasındaki gerilimin, öteki alemlere sığramasının hikayesi.

"Üç Harfliler: Marid"de cinleri konu eden Arkin Aktaç, bu kez filmin 'kötü'sünü baştan belli ediyor. Her şey, Emrah'ın evde gördüğü halüsinasyon ve kabuslarla başlıyor. Ev arkadaşı Salih'in odasından gelen duman, saldırısına uğradığı köpek, üstüne damlayan kanlar derken meselenin aslını öğrenmek istiyor. İşin içinde cinler olduğundan başka bir şey öğrenemiyor ama sınırları bozulunca, evden ayrılıp ailesinin yanına dönüyor. Çoğu evde ve kabuslarla geçen buraya kadarki sahnelerde ev arkadaşlarının ilişkisine ve yaşamlarına dair başka bir şey yok. Devamında hocaya gitmeler, tekrar Salih'le karşılaşmalar, yüzükler, mühürler, kitaplar, ayinler arasında, şeytanın cinlerinin Emrah'ın peşini bırakmasını sağlama üstüne bir olaylar dizisi inşa ediliyor. Dolayısıyla korku, şeytanın

saldırganlığının ne kadar gerçekçi olduğuna ikna edilebildiği ölçüde işliyor.

Çare olarak başvurulun Bakırcı Mehmet'in Emrah'ın derdine derman olmaması, 'cinci hoca' olarak bilinen kişilere dair filmin getireceği eleştirinin sadece başlangıcı. Bütün bu kabusların neden olduğu, Emrah'a neden musallat oldukları sorusunun cevabı, ancak sonlara doğru açıklanıyor, o da bir yere kadar. Dedesinin Emrah'a Bakırcı'ya alternatif olarak önerdiği 'Allah'tan başkasına sığınma' örneğindeki gibi, soyutlukla ve seyircinin buna ikna olmasını ummakla yetiniyor.

Emrah'ın masasında yüzükle yan yana bulunan Kızılmaske, Türlerin Kökeni, Dan Brown kitabı, ancak tek gerçeğin şeytan olduğu bir öyküde bu kadar anlamsız durabilirdi.

Kimi kabus sahneleri etkileyici.

Kendini hissettiren kürtaj karşıtı mesaj, güncel anlamı bakımından iyice tatsız geliyor.

ARINMA GECESİ

BU NASIL AİLE!

KARANLIK ŞERİT

PİRİLTİLİ HAYATLAR

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
ARINMA GECESİ	★			★★			
BU NASIL AİLE!		★★★★		★★★★			
KARANLIK ŞERİT	★★★★			★★★★	★★★★	★★	
NEVA			★★				
PIRİLTİLİ HAYATLAR	★★					★★	
ŞEYTAN-I RACİM		★			★		
TURBO		★★		★★★★			
BİR HAYALİMİZ VARDI					★★★★		★★
BÜYÜKLER 2					★★		
GEÇMİŞİN SIRLARI		★★★★			★★★★	★★★★	★★
GÖSTER GÜNÜNÜ 2				★★	★★	★★★★	★★
JOBS	★★	★★		★	★★★★	★★	★★★★
KAPALI DEVRE					★★★★	★★	★★
KORKU SEANSI		★★★★		★★★★	★★★★		★★★★
ONE DIRECTION: THIS IS US		★				★★★★	
ÖLÜMCÜL OYUNCAKLAR: KEMİKLER ŞEHİRİ					★		
ÖLÜMSÜZ POLİSLER	★★	★★		★★		★★★★	★
SAMSARA		★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	
ŞEYTAN GEÇİDİ	★★			★★★★			
ŞEYTAN TOHUMU	★★	★★		★★	★★		
ŞİMDİKİ ZAMAN		★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★
UÇAKLAR		★★		★★		★★	
YEM	★★★★	★					★★
EYVAH YAŞ 40	★★			★★★★			
IRON MAN 3	★★★★	★★★★		★★★★	★★★★	★★	★★★★

KAYGUN SERGİSİ DOLAYISIYLA “DUL BİR KADIN”

1992’de kaybettiğimiz fotoğraf sanatçısı **Şahin Kaygun**’un sergisi ve **Atilla Dorsay**’a “Atif Yılmaz, birkaç yıl önce filmlerini izleyip eleştirdiğimiz Alman ‘feminist’ kadın yönetmenlerinin düştüğü tuzağa düştüğünü görmüyor mu?” dedirtmiş bir film olarak **“Dul Bir Kadın”**.

AYŞEGÜL SÖNMEZ, 11 EYLÜL ÇARŞAMBA GÜNÜ MİLLİYET’TE YAYIMLANAN “ŞAHİN KAYGUN’UN ‘GİZLİ YÜZ’LERİ GÜN IŞIĞINDA” BAŞLIKLİ YAZISINDA, 1992’DE 41 YAŞINDAYKEN KAYBETTİĞİMİZ

fotoğraf sanatçısı Şahin Kaygun’un çalışmalarından oluşan, küratörlüğünü Yekhan Pınarlıgil’in üstlendiği sergiyi anlatıyor, sonunda da bir not düşerek, “Sergiye gördükten sonra ne yapıp edip sanat yönetmenliğini Şahin Kaygun’un yaptığı Atif Yılmaz’ın ‘Dul Bir Kadın’ını izleyin” diyordu.

Sönmez’in, Şahin Kaygun’un yönetmiş olduğu “Afife Jale” (1987) ve “Dolunay” (1987) ya da sanat yönetmenliği yaptığı “Adı Vasfiye” (1985), “Aaahh Belinda” (1986) gibi diğer filmlere değil de “Dul Bir Kadın”’a dikkat çekmesi, kuşkusuz ki bu filmin fotoğraf sanatıyla iç içeliğinden, hatta başkarakterlerinden birinin bir fotoğrafçı olmasından kaynaklanıyor. İşin ilginç, şu günlerdeki bir çalışmam nedeniyle, Kaygun’u da küçük bir rolde gördüğümüz “Dul Bir Kadın”ı, aradan yıllar geçtikten sonra geçen hafta bir kez daha izlemiş bulunuyorum. Şahin Kaygun’un sergisine mutlaka gitmek istediğimi de belirtip, bu haftaki “Trendeki Yabancı”yı müsadenezle “Dul Bir Kadın”’a ayırayım.

Necati Cumalı’nın “Bir Sabah Gülerek Uyan” adlı oyunundan hareketle Atif Yılmaz’ın kaleme aldığı senaryoya dayanan filmde, kocasını yıllar önce yitiren Suna (Müjde Ar), küçük kızı İnci (Ebru Oğuz) ile yaşamaktadır. Güzel, alımlı, seksi bir dul olan Suna’nın sosyetik denilebilecek aydın-sanatçı bir çevresi vardır. En yakın arkadaşları da erkeklerden yana yüzü pek gülmemiş, halen evli bir erkekle ilişkisi olan, ne aradığını ve ne bulamayacağını pek bilmeyen Ayla (Nur Sürer) ile antika dükkanı sahibi canlı, neşeli, dışa dönük,

dört kez evlenip boşanmış Gönül’dür (Deniz Türkali). Suna, çevresinde kendisiyle yakınlık kurmak isteyen erkeklere pek yüz vermez. Örneğin kendisine evlenme teklif eden, Türkiye’nin Vatikan Büyükelçisi (Aslan Altın) bunlardan biridir. Adamın, “Evlenelim, benimle Roma’ya gelin” isteği, çevresi tarafından da desteklenmesine rağmen Suna’yı pek etkilemez, nazıkçe reddeder. Fakat, önce Gönül’ün dükkanında, sonra bir sergi açılışında ve sonraki arkadaş partisinde tanıştığı, serseri ruhlu, özgüveni yerinde, özgür fotoğraf sanatçısı Ergun (Yılmaz Zafer), Suna’nın içinde uyuyan kadını uyandırır ve Ergun’un da üstüne üstüne gelmesiyle aralarında bir ilişki başlar. Bu sıralarda çalıştığı ajansta evli bir erkekle ilişki kurup hamile kalan, adamdan yana büyük hayal kırıklığı yaşayan ve kürtaj nedeniyle de ciddi bir sarsıntı geçiren Ayla’yla birlikte Bodrum’a gider. Ergun’un Bodrum’da evi vardır. Bir süre sonra Suna, Ayla’yla birlikte kaldığı otelden ayrılarak Ergun’un evine yerleşir. İlk günler her açıdan uyumlu giden ilişki, bir süre sonra Ergun’un Suna’ya kötü davranması, aşağılaması, hakaret etmesi ve kovmasıyla çok kötü bir hal alır. Dayak bile atar. Ergun, arada pişmanlık duyup özür dilege de sonra aynı davranışlarını sürdürür. Hatta başka kadınlarla, bu arada Ayla’yla da yatar. Antalya’da teyzesinin yanında tatil yapan İnci de annesini özlediği için Bodrum’a gelmiştir. Annesini yüzü gözü morarmış halde gören ergenlik çağındaki genç kız da durumdan çok etkilenir.

Sonunda iki kadın, aralarına giren bu bencil, sorumsuz, güvenilmez erkeği aralarından çıkararak, baş başa kalırlar, birbirlerinin olurlar. Erkeklerden sevgi beklemek ve bulmak imkansızdır. Vatikan Büyükelçisi de Gönül’le evlenmiştir.

Müjde Ar ile Nur Sürer’i yatakta, birbirlerine sarılmış, çarşafın örttüğü yerler dışında çıplak gösteren sahne nedeniyle

zamanında çok konuşulan, bir tür ‘kült’ muamelesi gören film, olumlu erkek tipine yer vermeyen tam bir kadın filmi, bir feminist bildiri iletiyor.

Özellikle filmin mesajına ilişkin eleştiriler yönelten, Yılmaz için “Birkaç yıl önce filmlerini izleyip eleştirdiğimiz Alman ‘feminist’ kadın yönetmenlerinin düştüğü tuzağa düştüğünü görmüyor mu?” diyen Atilla Dorsay, filmi estetik-teknik açıdan ise kusursuz bulmuştur:

“Dul Bir Kadın, Atif Yılmaz’ın bu yeni döneminin de, artık ulaştığı anlatım ustalığının da tipik bir dışavurumu. Anlatım açısından hiçbir kusur ve eksik içermeyen, olgun çağındaki bir yönetmenin özenli, incelikli bir ürünü. Yılmaz, Şahin Kaygun’un da katkısıyla filmde önemli yer tutan fotoğraf sanatını ilk kez bir Türk filminin dokusuna bu denli zevkli, özenli biçimde yerleştirmeyi başarıyor. Sevişme sahnelerinde, gerek söz, gerekse görüntü olarak oldukça ‘cüretli’ şeyler denemesine karşın yine bayalığa, zevksizliğe düşmemeyi, hep ‘estetik’ kalmayı başarıyor.”

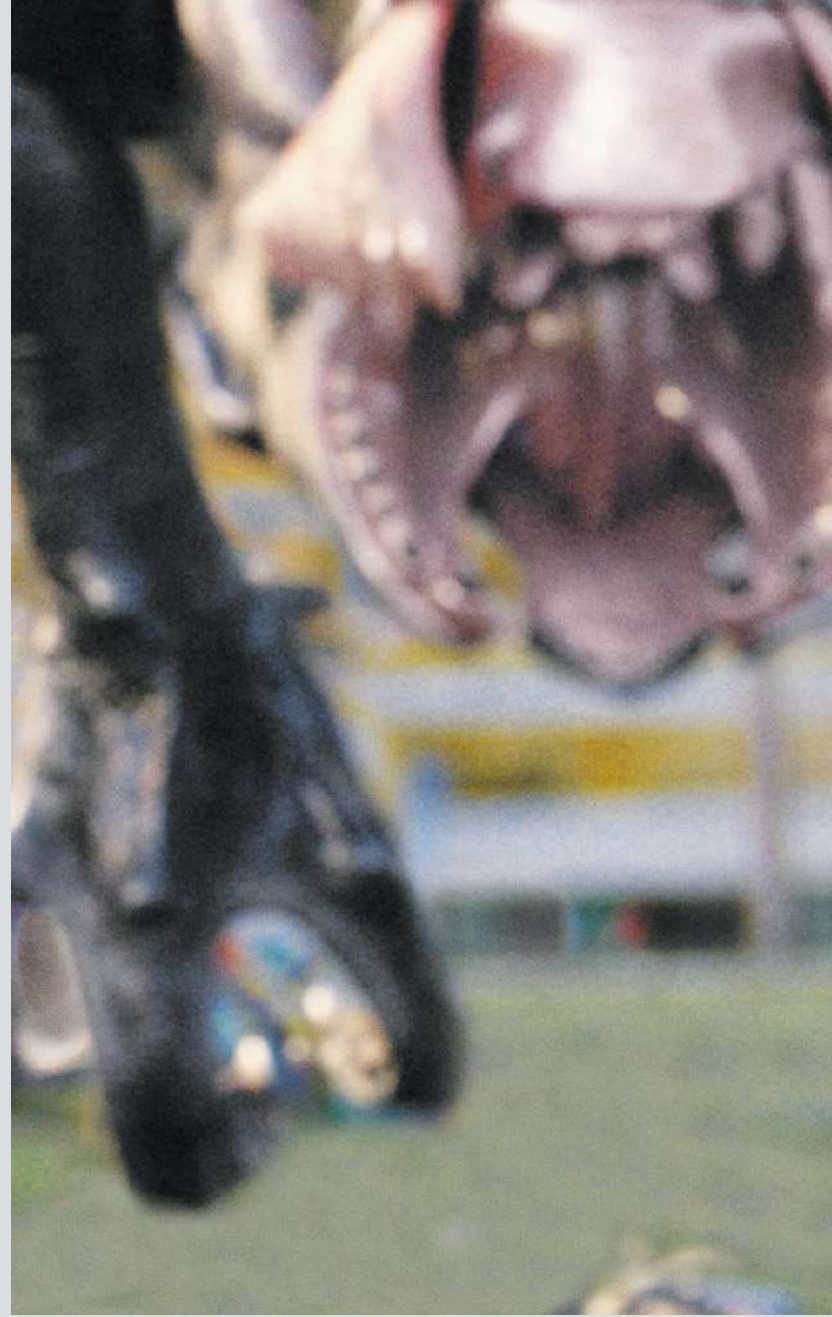
Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

YARATIK

Güney Kore sinemasının

Hollywood'a 'keskin' bir cevap vermesine vesile olan "Yaratık" (Gwoemul, 2006), ülkenin yıldız yönetmenlerinden **Bong Joon-Ho'nun** imzasını taşıyor. Sinemacı, eski yaratık filmlerinin havasını taşıırken, bunu **yeni teknolojinin nimetleriyle** desteklemeyi de ihmal etmeyen çalışmasıyla alabildiğine **farklı bir 'kahraman filmi'ne** ulaşıyor sonuç olarak. Her halükarda izlenmesi gereken bir bilimkurgu sineması örneği.

BATI SINEMALARININ TIKANMA EMARELERİ GÖSTERDİĞİ SON DÖNEMLERDE TIRMANIŞA GEÇEN GÜNEY KORE SINEMASININ 'AKLI BOZAN' UZANTILARINDAN BİRİ OLAN "YARATIK" (GWOEMUL), KORKU JANRININ 'YARATIKLI FİLMLER' ALT TÜRÜNÜN EN ÇARPICI YANSIMALARININ ARASINDAKİ YERİNİ HAKKIYLA ALIYOR. İLERLEYEN dönemlerde sinema tarihinde en az "Yaratık" (Alien) ya da "Godzilla" kadar etkin bir yer kaplayacağına inandığımız bu çalışma, her iki filmin farklı boyutlarını bir potada eritmeyi başaran yapısıyla da bu özelliğinin altını çiziyor. Bir 'canavar'ın olanca ürkütücülüğünü ve insanlığı tehdit eden gücünü "Godzilla"dan ödünç alan yapım, insanın duygusal reflekslerini ve iç dünyasının canavarlaşan doğasını "Alien"a borçlu görünüyor. Bir 'değerler' bütününün içinde devinen hikaye, insanca olanla canavarca olanı sık sık karıştırıyor ve bu anlamda Ridley Scott'ın izlediği yola daha yakın duruyor. Öte yandan özgünlüğü de tartışılmaz bir film "Yaratık". Batı sinemasının referanslarını Uzakdoğu dinamikleriyle buluşturan ve benzersiz bir bileşime ulaşan yönetmen Bong Joon-Ho, insanların yüzündeki korku ve şaşkınlığa yönelttiği kamerasını bir an bile bu kadrājın dışına taşımıyor. İlk karelerden itibaren 'şapşal korku' motifinin üzerine yüklenen yönetmen, inanılmazlığın ardına saklanan insanın 'salak' yüzünü yıkamayı reddederken, bir yandan da bu salaklığın insaniliğinden dem vuruyor

ve 'mücadele'nin tarafları arasındaki dengesiz güç paylaşımını rafa kaldırmamıza vesile oluyor.

Bu çarpıcılığı inkar edilemeyecek filmin hikayesi ise olağanüstü sinemasal anlar vaat ediyor türün hayranlarına: Güney Kore'nin başkenti Seul'ün ortasından geçen Han Nehri'nde Amerikalıların attığı kimyasal atıklar nedeniyle mutasyona uğrayıp devleşen bir yaratığın ortaya çıkmasıyla paniğe kapılan halk, bir süre sonra bölgenin karantina altına alınmasıyla yeni bir yaşam savaşının içinde bulur kendini. Alabildiğine hızlı hareket eden yaratık, ortaya çıktığı zaman birçok Koreliyi öldürmüş, bazılarını da sonra yemek üzere kaçırmıştır. Ancak kaçırılanların arasında olan bir kızın ailesi pes etmeye niyetli değildir. Babası, dedesi, amcası ve halasından oluşan dört kişilik 'intikam tugayı', kızı geri alabilmek için büyük bir mücadele içine girer. Ancak yaratığın da kolay lokma olmadığı açıktır... Bu hikaye, klasik bir kurtarma hareketi izlenimi vermesine karşın, işin hiç de o kadar basit olmadığını anlamak için filmi izlemek gerekiyor. Yaratığın ortaya koyduğu 'dayanışma' duygusunun bir aile etrafında şekillenip vücut bulması, doğru bir yorumla bunu aile değerlerinin öne çıktığı bir 'ortak nokta'da buluşma hikayesine dönüştürüyor. Ama ailenin ayrı telden çalan bireylerini birleştiren şeyin yalnızca küçük kızı kurtarmak olmadığı da aşikar; bunu

bir kendini kanıtlama, günahlarından arınma fırsatı olarak görüyor aile üyeleri. Kahramanlaşıyorlar ama anti-kahraman özelliklerini de her fırsatta göstermeyi ihmal etmiyorlar, sıradanlaşıp eziliyorlar zaman zaman, kişisel zaatları onları sık sık hüsrana uğrattıyor. Canavarın ruh hali ise işin bir başka boyutunu oluşturuyor. Mutasyona uğrayıp devleşmesinin sorumlusunu arar gibi adeta. Aslında biraz da kahramanlaşan o oluyor filmde. “Bana bunu yapanın kellesini getirin!” der gibi geziniyor Han Nehri’nin derin sularında bu yaratık. Ailenin arayışından habersizce o da kendi hedefini arıyor hikaye boyunca.

Eski yaratık filmlerinin havasını taşıırken, bunu yeni teknolojinin nimetleriyle desteklemeyi de ihmal etmeyen bir film “Yaratık”. Kimi zaman ürkütücü, kimi zaman eğlenceli, kimi zamansa hüzünlü bir atmosfere bürünüyor yapım. Bir aile dramını pek de klasik olmayan bir kahramanlık hikayesine dönüştüren film, ironik bakış açısını da baştan sona sürdürmeyi başarıyor. Dalga geçer gibi insanların ortasına dalan canavar, onların şaşkınlıklarının meyvelerini topluyor, sonra da ortadan kayboluyor. Bu anlamda insanoğlunu bir nebze aşağılayan bir havası da yok değil canavarımızın.

Öte yandan Güney Kore üzerindeki Amerikan hakimiyetine de dokundurmadan geçmeyen yönetmen Bong Joon-Ho, filmini bir ‘kült’e

dönüştürmek için her türlü hamleyi yapıyor, bunda da başarılı oluyor sonuç olarak. Amerikalıların başı çektiği bir tesisten dökülen kimyasalların etkisiyle devleşen yaratığın yol haritasına Güney Kore halkını koyması ise, sanıyoruz ülkenin teslimiyetçi yapısının cezalandırılması anlamına geliyor. Kendine geniş bir hareket alanı açan canavar kardeşimiz, bir anlamda da ülkeyi yiyip bitiren Amerika Birleşik Devletleri’ni temsil ediyor denebilir. Belki biraz ‘zorlama’ bir okuma çabası olarak yorumlanabilir bu yaklaşımımız, ama Güney Kore’nin tarihinde kısa bir gezinti yaparsak, sömürgeleşmeye her zaman açık bir ülke olduğu gerçeğiyle karşılaşırız, ki bu da savımızı en azından belli ölçülerde de olsa destekler.

Asya’daki birçok festival ve soruşturmadan ödüllerle dönen “Yaratık”, sürükleyiciliğini bir an olsun bile kaybetmeyen ve izleyiciyle iletişimini her daim koruyabilen bir film. Hem canavarla hem de küçük kızı kurtarmak için yola çıkan aile bireyleriyle özdeşleşmeyi kolaylaştıran anlatımıyla etkin olmayı başarıyor yapım.

Teknolojinin de devreye girmesiyle bu etkisini en üst sınıra kadar dayayabilen film, yalnızca türün hayranlarını değil, sinema sanatının son dönemlerdeki gelişimini yakından takip eden bütün sinemaseverlere hararetle önerilir.

FİLM SEZONU ALTIN KOZA'YLA BAŞLIYOR!

Memleketin Antalya Altın Portakal ve İstanbul Film Festivali'yle birlikte **en önemli sinema olayı** sayılan **Adana Altın Koza Film Festivali**, bu yıl 20. kez sinemaseverlerle buluşuyor. **16-22 Eylül arası** sinemanın kalbi Adana'da atarken, gösterilecek 215 film arasından 11 tanesini öne çıkarmaya çalıştık.

İLK KEZ 1969'DA DÜZENLENMESİNE KARŞIN, ARAYA GİREN

ekonomik sıkıntılar, film sektöründeki kriz, deprem gibi sebeplerle dönem dönem ara verilen ancak 2005'ten bu yana kesintisiz süren Altın Koza Film Festivali, Türkiye'nin en köklü ve saygın film organizasyonlarından biri. Türk ve dünya sinemasından yeni ve önemli örneklerin, belgesellerin, ödüllü yapıtların bir araya toplandığı festivalde, toplam 215 film gösterilecek bu yıl. Açılış törenine, Türk sinemasının 'Dört Yapraklı Yonca'sı olarak anılan Türkan Şoray, Hülya Koçyiğit, Fatma Girik ve Filiz Akın'ın katılacağı festivalin SİYAD jürisinde ise Serdar Akbıyık, Yeşim Burul Seven ve Olkan Özyurt yer alıyor. Ulusal yarışmada birinciliği hangi filmin alacağını merakla beklerken, diğer filmleri de kaçırmayın deriz. Uzun lafın kısısı, Adanalıları bir hafta sürecek şahane bir film şöleni bekliyor.

1 SEN ŞARKILARINI SÖYLE (INSIDE LLEWYN DAVIS, 2013)

Coen Kardeşler'in merakla beklenen yeni harikası "Sen Şarkılarını Söyle", Cannes'da gösterildikten sonra Türkiye prömiyerini Adana'da yapıyor. Ve şüphesiz, ulusal yarışma filmleriyle birlikte festivalin en fazla merak edilen yapıtlardan biri. Coen'ler yine bir dönem dramasına soyunarak bizi 1961 yılına götürüyorlar. 60'ların başında New York'un 'sanatçı imalathanesi' sayılan Greenwich Village'dayız. Bob Dylan, Joan Baez gibi folk müziğin kitabını yazmış sanatçıların döneminde, genç Llewyn Davis'in hayatından bir haftaya tanıklık ediyoruz. Hit albümlerin, para ve şöhretin henüz 'hayal' sayıldığı dönemde, sadece kendi bildikleri, hissettikleri müzikleri çalıp söyleyen gençlerin zorlu günlerine daha bir yakından bakıyoruz bu filmle. Oscar Isaac, Carey Mulligan başrollerde döktürüyorlar.

2 YOZGAT BLUES (2013)

“Uzak İhtimal”le yönetmenliğe şahane bir başlangıç yapan Mahmut Fazıl Coşkun’un merakla beklenen ikinci uzun metrajı, Ulusal Yarışma bölümünde gösteriliyor. “Yozgat Blues” da, tesadüf ya tıpkı “Sen Şarkılarını Söyle” gibi müzik üzerine bir film. Belediyenin müzik kursunda hocalık yapan, bir yandan AVM’lerde eski Fransızca şarkılar söyleyen Yavuz, iş teklifi alarak Yozgat’a gidiyor. Yanına markette çalışan öğrencisi Neşe’yi de alarak... Ancak geldikleri yerde yaptıkları program, çaldıkları müzik yerli halkın pek ilgisini çekmiyor doğal olarak. Bir yandan insan ilişkilerini irdelerken, öte yandan taşra hayatının resmini çekmeyi de başaran yönetmen Coşkun, “Uzak İhtimal”de gayet iyi tutturduğu anlatım dilini, bu filmde de sürdürüyor. Oyuncular; Ercan Kesal, Ayça Damgacı, Tansu Biçer...

3 GEÇMİŞ (LE PASSÉ, 2013)

Bu yıl Cannes’da Altın Palmiye’ye aday olup, Bérénice Bejo’ya kadın oyuncu ödülü kazandıran “Geçmiş”, Altın Koza’nın da en heyecan verici filmlerinden biri. Zira, geçen yıl “Bir Ayrılık”la (Jodaeiye Nader Az Simin) en iyi yabancı film dalında Oscar’a uzanan Asghar Farhadi’nin yeni yapıtı “Geçmiş”. Yönetmenin ülkesi İran dışında çektiği ilk film olan “Geçmiş”, dört yıllık ayrılıktan sonra, karısı Marie ve iki çocuğunu görmek üzere Tahran’dan Paris’e gelen Ahmad’ın hikayesini anlatıyor. Boşanma davasıyla ilgili belgeleri tamamlamak isteyen Ahmad, bu esnada eşinin Samir adlı bir adamla ilişkisi olduğunu öğreniyor. Bir yandan çocuklarıyla ilgili sorunlarla uğraşırken, öte yandan iç dünyasındaki fırtınalara da gem vurmaya çalışıyor. Velhasıl, Farhadi bir kez daha ‘insan ilişkileri’ni masaya yatırıyor.

4 SOĞUK (2013)

2003’te “Yazı Tura” ile sağlam bir giriş yaptığı yönetmenlik kariyerini “Hayatımın Kadınısın” ve “Ejder Kapanı” gibi görece daha hafif filmlerle sürdüren Uğur Yücel, bu yıl iki iddialı filmle karşımızda. “Benim Dünyam” vizyon sırasını beklerken, yurt dışında da gösterilip övgüler toplayan “Soğuk”, Altın Koza’nın yarışma bölümünde yer alıyor. Karlar altındaki sınır şehri Kars’ta geçen film, pavyonda çalışan üç Rus kız kardeşi hikaye ediyor. Hayatında karısından başkasına yer olmayan kendi halinde bir demiryolu işçisi, kardeşlerden en küçüğüne aşık olunca işler karışıyor. Kafkas kültürüne de yer veren, zorlu şartlar altında çekimleri gerçekleştirilen “Soğuk”ta, Ahmet Rifat Şungar, Valeria Skorokhodova ve Ezgi Mola başrolleri paylaşıyorlar. Ödül alır mı bilemeyiz ama filmin ses getireceği kesin.

5 SADECE AŞIKLAR HAYATTA KALIR (ONLY LOVERS LEFT ALIVE, 2013)

Yeni bir Jim Jarmusch filmi gelir de, sinemaseverler heyecanlanmaz mı hiç? 1980’de “Permanent Vacation”la başladığı yönetmenlik serüvenine şimdilik 10 film sığdıran, müzikle olan ilişkisi de en az sinema kadar sağlam temellere dayanan Jarmusch, bu defa günümüzün ‘popüler’ ikonu ‘vampir’lere el atıyor. Ama elbette kendi üslubu ve sinema anlayışıyla... İnsan kanı emmek yerine ihtiyaçlarını laboratuvarlardan sağlayan Adam ile Eve’in öyküsü bu. Yani isimlerini Türkçeye çevirirsek Adem ile Havva’nın... Yüzyıllardır yaşayan bu iki âşık vampirin, hem hüznü hem de (kimine göre) mizahi hikayesi, Jarmusch’un özgün anlatımıyla benzersiz bir sinema deneyimine dönüşüyor. Tom Hiddleston, Tilda Swinton çok iyiler, bir de tabii büyüleyici soundtrack, kulakların pasını silmeye aday...

ÖLÜM KARARI

ROPE (1948)

tuncaarslan@yahoo.com

6 LAL (2013)

1993'te "Vagon"la başladığı yönetmenliğe "Şellale", "Eve Giden Yol: 1914" ve ne yazık ki geniş dağıtım ağına giremeyen "7 Avlu" ile devam eden Semir Aslanyürek, konusuyla cezbeden bir filmle yarışmada yer alıyor. 1974 yılında Adana'dayız. Yılmaz Güney o sırada "Endişe" adlı filmini çekmekle meşgul. Öte yandan Antakya'nın bir köyünde yaşayan 14 yaşlarındaki iki yeni yetme, kendilerine macera arıyorlar. Çaldıkları fotoğraf makinesiyle yaya olarak yollara düşüp, Antakya'dan Adana'ya ulaşmaya çalışıyorlar. Bu yolculuk sırasında da karşılarına farklı karakterler çıkıyor; komiser Yavuz, kaçakçı Cafer, faytoncu Cabbar, çoban bir kız... Dramla komediyi harmanlayan "Lal'de, Erdal Sarı, Ata Murat Kalkan, Erkan Can, Emre Altuğ, Feride Çetin, Ezel Akay gibi isimler rol alıyor.

7 GLORIA (2013)

Berlin Film Festivali'nde büyük ilgi gören, Paulina García'ya en iyi kadın oyuncu ödülü kazandıran nefis bir yapıt. Şilili yönetmen Sebastián Lelio'nun bir erkek olarak kadın dünyasına yakından bakmayı başardığı "Gloria", orta sınıfa mensup bir kadının yalnızlık öyküsünü perdeye taşıyor. Askeri diktatörlüğün şekillendirdiği hayatların 'çaktırmadan' fotoğrafını çeken film, gayet deli-dolu, hayattan beklentileri olan, yeni boşanmış, çocukları tarafından da yalnız bırakılmış Gloria'yla tanıştığımız bizi. Her şey olması gerektiği gibi ilerlerken, karşısına çıkan eski asker Rodolfo, bir anda bütün dengesini altüst ediveriyor Gloria'nın... Yaşının ilerlemiş olduğunun farkında ancak aşık olmaksızın bağlandığı bu adam, ona aynı zamanda gençlik aşısı vazifesi de görüyor. Anlatmayalım, iyisi mi kendiniz görün.

8 HADİ BABA GENE YAP (2013)

2009'daki ilk filmi "Teslimiyet"le LGBT bireylerin dünyalarına bakmayı deneyerek cesur bir başlangıç yapan Emre Yalçın, ikinci filmiyle beklenti çitımızı yüksekte tutuyor. Müfit Aytekin, Özay Fecht ve Volga Sorgu'ya başrolleri verdiği, bir adı da "Yol Ayrımı" olan film, bir aile dramı üzerinden ilerliyor. Çocuk yaşta, yanlışlıkla ağabeyini babasının tabancasıyla vurarak öldüren, sonra da aileden uzaklaştırılan Murat, yıllar sonra evine dönüyor. Babasıyla bir yolculuğa çıkıyorlar, ancak hiçbir zaman gerçek bir baba-oğul olamadıklarından ötürü aralarındaki iletişimsizlik ilişkilerini zorluyor. Baba, oğlunu affetmeyi ve geçmişi unutmayı isterken, oğul da yitip gitmiş hayatının hesabını kime nasıl soracağını bilemiyor. Ulusal yarışma bölümünün iddialı yapımlarından biri "Hadı Baba Gene Yap"...

9 SEN AYDINLATIRSIN GECEYİ (2013)

İstanbul Film Festivali'nden üç ödülle dönen bir Onur Ünlü yapıtı. "Celal Tan Ve Ailesinin Aşırı Acıklı Hikayesi" ile daha önce Adana'da Altın Koza'yı kucaklayan, en son "Leyla İle Mecnun" adlı dizinin TRT tarafından bitirilmesiyle gündeme gelen Onur Ünlü, şüphesiz Türk sinemasının en ayrıksı ve yetenekli isimlerinden biri. Absürt komediyi hakkıyla yapan Ünlü, sinemalarda ticari dağıtımına sokmak istemediği filmi "Sen Aydınlatırsın Geceyi"de, göğünde iki güneşi, üç dolunayı olan bir kasabada yaşayan, doğaüstü özellikleri olan insanların yaşantılarını anlatıyor. Duvarların içinden geçebilen bir yan hakem, nesneleri oynatabilen bir kadın, zamanı durduran bir kız, görünmez bir öğretmen, bu zengin karakterler galerisinden sadece birkaç örnek. Kadroda Ali Atay, Demet Evgar, Ercan Kesal gibi isimler var.

10 YARIM KALAN MUCİZE (2013)

En son 2007'de çektiği Nazım Hikmet hikayesi "Mavi Gözlü Dev"den beri sesi soluğu çıkmayan Bilet İlhan, yine tarihsel bir öyküyle geri dönüyor. Dolunay Soysert ve Yetkin Dikinciler'in de kadroda yer aldığı "Yarım Kalan Mucize", 1940'lı yıllara, 2. Dünya Savaşı dönemine götürüyor seyirciyi. Merkezde ise Köy Enstitüleri var. Yaşlı bir adamla zorla evlendirilmek istenen arkadaşının intihar etmesi üzerine bunalıma giren Nahide, ilkokul öğretmenin de önermesiyle Köy Enstitüsü'ne yazılmak ister. Ancak babasının yaklaşımı ve feodal yapı buna izin vermez. O da erkek kılıfına girip köyden kaçır. Her şeyi göze alıp, o durumdaki bir kızın okula gitme çabası aslında Anadolu'da yeni bir eğitim seferberliğinin habercisidir. Halen tartışılan Köy Enstitüleri üzerine, ilgiye değer bir çalışma...

11 DAİRE (2013)

Birkaç yıl önce "Kolpaçino" ile sinemasından umudumuzu kesmeye başladığımız Atıl İnaç, fragmanlardan gördüğümüz kadarıyla herkesi şaşırtacak nitelikte, kaliteli ve merak uyandırıcı bir filmle karşımızda. Nazan Kesal, Selen Uçer gibi önemli oyuncuların rol aldığı film, üniversitede öğretim üyesi iken işini kaybettikten sonra atıl duran bir havaalanında güvenlik görevlisi olarak çalışmaya başlayan Feramus'la tanıştığımız bizi. Taşrada tiyatroyla uğraşan Betül ise, belediye tiyatrosunun düğün salonu yapılmak istenmesi üzerine iş aramaya koyuluyor. Karşısına çıkan iş ise, camide ölü yıkayıcılığı... Feramus ile Betül'ün hayatlarından kesitler sunarken, yaklaşmalarını da ele alan "Daire", muhtemelen yönetmen İnaç'ın şu ana kadarki en önemli çalışması... Fırsat bulursanız festivalde kaçırmayın deriz.

TÜKENMİŞ

Latin sinemasından özel bir örnek! 2012 tarihli gerilim **“Kayıp” (Gone)** ile Hollywood’da da üretmeye başlayan **Brezilyalı yönetmen Heitor Dhalia’nın** 2006’da ülkesinde çektiği film, algılar, kontrolü yitirmek ve bildiğimiz yaşamın sonu üzerine, **metaforlarla yüklü**, içi dolu bir kara komedi. **“Tükenmiş” (O Cheiro Do Ralo)** her sinemaseverin yaşaması gereken bir deneyim sunuyor.

TOPLUMSAL BİR SINEMA LATİN AMERİKA SINEMASI. SÖMÜRGEÇİ GEÇMİŞ, AZGELİŞMİŞLİK, DİKTATÖRLÜKLER, GERİLLA MÜCADELELERİ, EKONOMİK SIKINTILAR, AĞIR TOPLUMSAL VE SİYASAL BASKILAR, İNSANLARI, DOLAYISIYLA SANATÇILARI ETKİLEMİŞ, SINEMACILAR TEMA OLARAK ZORLANMAMIŞ, MASALLARLA BEZENMİŞ, birçok dünyevi meseleyle yüklü yapıtlar üretmişler. Politik radikalleşmenin önemli örneklerini veren ve yeni gerçekçilikten etkilenmiş 60’lar sineması, 90’ların başında yerini başka bir bakışa bırakmış durumda.

Sosyo-kültürel etkileşimler ve benzer duyarlılıklar bakımından İspanyol sinemasıyla dirsek temasında olan Yeni Latin Amerika sineması, iki kıdemli ulusal film endüstrisinden, Arjantin ve Brezilya yapımlarından güç alarak, son dönemlerde uluslararası pazardaki konumunu yenileyip sağlamlaştırmayı başardı.

Guillermo Arriaga, Alejandro González Iñárritu, Guillermo del Toro, Guillermo Navarro, Carlos Reygadas, Walter Salles, Fernando Meirelles, Carlos Sorin, Daniel Burman, Diego Lerman, Fabian Bielinsky, hayata erken veda eden Juan Pablo Rebella ve Pablo Stoll, Latin sinemasının önde gelen yaratıcıları!

Neruda, Paz, Marquez, Borges, Cortazar, Fuentes ve Llosa gibi yeryüzüne dev edebiyatçılar armağan etmiş Latin Amerika, ardındaki

entelektüel mirasın etkisiyle sinemada yüklendiği yeni misyonu, sürdürüleceği benziyor. Marquez’in deyimiyle, ‘yüzyıllık yalnızlığa mahkûm edilen soyların’ yarattığı sürpriz ve heyecan, sinemanın akıllı, sevimli, umut dolu ve güzel çocuğu gibi gülümsüyor bizlere. **“Tükenmiş” (O Cheiro Do Ralo)** işte bu güçlü birikimin bir ürünü! İlhan Berk dizeleri gibi Brezilya yapımı.

Eski, kullanılmış ve ilginç eşyalar alıp satan yalnız bir adamın trajedisi izlediğimiz. Mutluluğa inanmayan bir adamın tükeniş öyküsü. Banyosundaki giderden gelen kötü kokularla hayatı bir kâbusa dönen karakter, etrafında olup bitenleri elindeki takma gözle izlemeye çalışsa bile ‘hayat hiç kolay değil’. Gerçekçi bir resmin gerçeküstü tespiti, rahat, yenilikçi bir dille anlatılıyor. Jüri Büyük Ödülü’ne aday olduğu Sundance Film Festivali’nde ayakta alkışlanan, özenli diyaloglara sahip absürt komedi, incelikli bir cehennem tablosu. Heitor Dhalia’nın yönettiği kapkara komedi, Lourenço Mutarelli’nin aynı adlı romanından yine Dhalia ve Marçal Aquino tarafından uyarlanmış perdeye.

Selton Mello’nun hafızadan çıkması güç bir başarıyla canlandırdığı Lourenço karakteri, ikinci el bir dükkan sahibi. Dükkanından içeri girip, müthiş bir ürkeklikle ellerindekini ona satmaya çalışan talihsiz

insanları, bu; talihin sille tokat giriştiği müşterilerini istismar etmekten, tuhaf bir zevk almakta kahramanımız. Ona göre, yaşadığımız dünya, sadece kullanılmış eşyaların değil, insanların da satılık olduğu bir cehennem çukurudur. Söz konusu insansa, tercihen fiyatın düşük olması işine gelmektedir! Dükkanına gelenleri, özelliklerine veya ona getirdikleri eşyaya göre sınıflandırır. ‘Gramofon’ adam örneğin. Örneğin, ‘uyuşturucu bağımlısı’, ‘güzel gelin’ ve buna benzer isimler. İnsanları eşyalar gibi görür.

Kendisine yabancı gelen tek para birimi, şefkat ve inceliklidir. İnsan ilişkilerinde bu para birimine başvuracağı zaman, kapıya gelip dayanmıştır belki de. Bir de şu leş gibi kokan gider! Kanalizasyon kokusu her yeri yavaş yavaş, buram buram sararken, kontrolü altında olduğunu düşündüğü her şey, şekil değiştirmeye başlar sanki. Yeniden gözden geçirmesi lazım gelen detaylar vardır. Kim bilir, belki kendisi bile bu listenin içindedir...

Metaforlarla yüklü sembolik anlatım, şiirsel bir varoluş kaygısı içeriyor her şeyin ötesinde. Edip Cansever’in “Bu Gemi Ne Zamandır Burada” adlı enfes şiirinin son dizesi gibi: ‘İnsan bazen ağlamaz mı bakıp bakıp kendine.’ “Kötü koku benden gelmiyor, giderden geliyor” der Lourenço bir ara. Yaşanan korkunç ‘körleşme’de yok olduğunun

bilincindedir aslında bu tuhaf karakter. İçinde bulunduğu cehenneme başka insanlar da arar. İnsanlık, paylaşım, sevgi, dostluk, dayanışma, iyilik ve anlayış, çoktan yitip gitmiş, anlamını kaybetmiş kavramlar değil mi? Çıkar, sadece çıkarla sıvanmış bir delikte, kapkara günler yaşıyoruz işte ama bunun farkında olmayanlar var halen. Sona geldiğimizin yani, yok olduğumuzun... Heitor Dhalia’nın kaşındığı meseleler, çoğu tek mekanda geçen filmde, gerçeküstü bir dünyaya dahil olmamızı sağlıyor sanki. Bunda, titiz görüntü yönetiminin de büyük katkısı var. Katıldığı çeşitli festivallerden on bir ödülle ayrılan film, 2008’de 19. Ankara Uluslararası Film Festivali kapsamında da izleyiciyle buluşmuştu.

Bir Salvador Dali tablosuna dalıp gitmek gibi Dhalia’nın filmine kendini kaptırmak. Gidişattan memnun olmayan bir sanatçının isyanı “Tükenmiş”. Hepimizin öyküsü gerçekte. Ofislerde, resmi dairelerde, hastane ve yazıhanelerde, sınıflarda, dükkanlarda, evlerde, kendimizi kapadığımız her yerde, mutlak bir yok oluşa ve tükenişe tanıklık ediyoruz.

Gün be gün yitirdiğimiz insani değerlerimiz yanında, duyarlılığımız da eriyor son hızla. Metalaşan dünyada kabul edilmiş bir yenilgi hayatlarımız. Giderden gelen kötü kokular, her yeri kaplamış işte! Çukurun içinde kaybolmamız an meselesi.

IRON MAN 3

YÖNETMEN Shane Black

OYUNCULAR Robert Downey Jr.,

Gwyneth Paltrow, Don Cheadle,

Guy Pearce, Rebecca Hall, Ben Kingsley

YAPIM/SÜRE 2013 ABD, 130 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng. ve Tr.

ŞİRKET Tiglon (Marvel)

**İLK FİLMİN FARKLI
BİR VERSİYONU GİBİ
"IRON MAN 3". SHANE
BLACK NE YAPSA DA
TAT VERMİYOR!**

BİR FİLM YETERDİ DEMİR ADAM'IN MACERASINI ANLATMAK İÇİN. AMA HOLLYWOOD BU, ASLA BÖYLE BİR ŞEYİ KABUL ETMEZ. Proje 'başarılı' olunca arkasından "Iron Man 2" geldi. Açıkçası ikinci film ilk filmin başarısının rehabetini taşıyordu. Yani 'olduk havasına' girilmişti. Proje tekledi. Hemen operasyon yapıp "Iron Man 3"ün yönetmen koltuğuna Shane Black oturtuldu. Black yabancımız değil, "Cehennem Silahı" (Lethal Weapon) serisinin senaristlerinden ve "Kiss Kiss Bang Bang"le de yönetmenliğinin de iyi olduğunu göstermişti bize. Ama beklenen sihirli dokunuşu yapamıyor. Sadece serinin ömrünün uzatacak bir film ortaya koyuyor.

Çünkü hikayede yine başa dönüyoruz. Züppe Tony Stark yine çaresiz bir durumda kalıyor. Kibir seviyesini düşürüyor, zekasını kullanıyor, düşmanını buluyor ve onunla hesaplaşıyor. Yani adeta ilk filmin farklı bir versiyonu gibi. Ha bu sefer düşmanı daha zeki, daha uzun aksiyon sahneleri tasarlanmış, mağdurların sayısı artırılmış. Ama bunlar demir adamın aslında buram buram ticari bir projeden başka bir şey

olmadığı gerçeğini değiştirmiyor.

Tabii Hollywood'da işler böyle döner genelde. Ama aynı Hollywood, filmleri salt ticaret konusu yapmamaya da özen gösterir. Bu özenin getirdiği olanaklar sayesinde Hollywood'un bünyesinde taze kanlar dolaşır. Bunun için böylesi büyük projelerde bile yenilikler görürüz. Ama genelde demir adam projesinde bu özeni göremiyoruz. Rahatsız edici olan da bu.

Yoksa "Iron Man 3" izleniyor. Eğlendirici hatta eğlendirme işini çok abarttığı için yorucu bile denilebilir. Robert Downey Jr. o ukalalık ve sempatiklik arasında gidip gelen performansını sergiliyor. Yönetmen Shane Black böylesi büyük bir prodüksiyonun altında kalkabilecek bir gücü olduğunu gösteriyor. Ama son tahlilde film tat vermiyor.

ABD Başkanı'nın kaçırılması ve sonrasında yaşadıkları aslında kendi çapında iddialı bir yaklaşım.

Ben Kingsley'in Trevor Slattery performansının ne kadar itici olduğunu biri Shane Black'e neden söylemedi?

EYVAH YAŞ 40

ORJİNAL ADI This Is 40

YÖNETMEN Judd Apatow

OYUNCULAR Paul Rudd, Leslie Mann, Maude Apatow, Iris Apatow, Jason Segel,

Megan Fox, Albert Brooks

YAPIM/SÜRE 2012 ABD, 128 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.40:1, 5.1 DD İng. ve Tr.

ŞİRKET As Sanat (Universal)

APATOW, KIRKLI
YAŞLARINA GİREN
BİR ÇİFTİN
KOMEDİSİNİ
ANLATIYOR BU SEFER.

HOLLYWOOD FİLMLERİNE, İKİBİNLERE DAMGASINI VURAN YENİ BİR MİZAH GÖRÜŞÜNÜ GETİREN İSİMDİR JUDD APATOW.

Kendi yazdığı ya da yapımcılığını yaptığı filmlerin ortak paydası 'yetişkin komedisi'nin mantığını yıllardır özenle kurulmuş ve nadiren aşılmaya çalışılan kimi kırmızı çizgilerinden kurtararak yeniden tanımlaması. Evet Apatow'un senaryoları hep haddinden uzundur ama 'yetişkin komedisi' diye tarif ettiğimiz bir komedinin içini tam anlamıyla doldururlar. "40 Yıllık Bekar" (The 40 Year Old Virgin) ile 2005'te en büyük çıkışını yapan Apatow, hep kadın-erkek cinselliğini bolca malzeme ettiği, kimi detaylara önceki türdeş filmlerden daha cesur bakabildiği için tutuldu.

Apatow senaryolarında romantik komedi çiftleri bolca seksten sözdebiliyorlar, sık sık 'çok ayıp' pozisyonlarda kalabiliyorlar. Çoğu zaman kafaları dumanlı olabiliyor, bazı cinsel sorunlarla baş etmek zorunda kalabiliyorlar. Ama "Eyvah Yaş 40"ın da sorunu yine haddinden uzun olması...

İki çocuklu ve 40'lı yaşlarına yeni giren bir karı-koca olan Pete ve Debbie'nin olgun birer ebeveyn olup evliliklerini yürütmeye çabalamalarını izliyoruz. 40. yaşın insanların ömründe yeni bir dönem başlatmadığını kim inkar edebilir ki zaten? Nitekim filmde de bu dönemin çeşitli komik dezavantajlarını birazcık abartarak da belki güzelce işliyor Apatow, ama mesela Pete'in değişen müzik piyasasına uyum sorununu simgeleyen bütün o iş problemleri, kızlarının okulunda bir öğrenci ve velisiyle yaşanan sorunlar çok da hedefe ulaşamayan; uzatılmış, başka türe aitmiş gibi duran bölümler. Apatow keşke dağılmasa ve çiftin evliliğinin içinden yürütseymiş meselesini, o zaman çok daha tatminkar bir filme imza atabilirmiş...

Megan Fox, Jason Segel, John Litgow, Albert Brooks, Melissa McCarthy gibi isimler renk katıyorlar filme...

Paul Rudd her filminde aynı karakteri oynuyor sanki. Apatow'un karısı Leslie Mann iyi de çocukları fena!

SEKİZ HAZİRAN

Müzik eşliğinde toplama görüntülerden oluşan derleme filmlerin ardından, orijinal Gezi filmleri de gelmeye başladı. **Burak Çevik**'in Milano Film Festivali'nde gösterilen **"Sekiz Haziran"** isimli sekiz dakikalık çalışması, genç bir sanatçının tarihe düştüğü detaycı bir not diyebiliriz.

YÖNETMEN Burak Çevik
YAPIM 2013 Türkiye
SÜRE 8 dk.

DENEYSSEL BAŞLIĞINI BİR SINEMA TÜRÜ OLARAK KABUL EDERSEK, ÇAĞDAS/SOYUT MÜZİK EŞLİĞİNDE KURGULANMIŞ DETAY görüntülerden oluşan filmleri de (festivallerin deneysel kategorisine sıkça uğrayan) bir alt tür olarak kabul edebiliriz; fabrikalısı, tabelalısı, ayaklısı, yemeklisi hemen her türlü sü mevcut ne de olsa.

Burak Çevik'in Milano Film Festivali'nde gösterilen "Sekiz Haziran" isimli sekiz dakikalık çalışması kasvetli bir müzik eşliğinde hasar tespiti yapıyor gibi gözüküyor ama durum gözükmediği gibi değil. Daha farklı, daha ilginç, hatta ilham verici.

Gezi direnişi; yıkıcı öfkesi, gaz maskesi, barikatta ateş böceği gibi parlayan cep telefonlarıyla hepimizi bir bilimkurgu filminin ortasına koymuştu: Distopik müdahaleler arasında küçük bir ütopyaya. Çevik'in çalışmasında da devrilmiş araçlar, taş ve demir parçaları, ucu açığa çıkmış kablo yığınları ve ampuller soyut seslerle birleşince sinematik bir kıyamet/sonrası

hissi veriyor. Ve fakat Çevik'in kamerasına yansıyan barikat detaylarının arkasında heyecanlı, yorulmak bilmeyen kalabalık bir kitle var. Görüntülere eşlik eden müzik ise direnişin sembollerinden 'kırmızı kadın' olayının yavaşlatılmış ses kaydı.

"Sekiz Haziran" bir anlığına kalabalıktan, gürültüden uzaklaştırıyor ve direnişin beklenmeyen güçlerinden biri olan barikatların içine sokuyor bizi.

Ses ve görüntü arasındaki sebep sonuç ilişkisi netleşiyor; kasvetli müziği yaratan olayın sonuçları sanatsal bir sergi gibi önümüzde beliriyor ve Çevik'in filmi bir 'barikat sanatı' belgeseline dönüşüyor.

Müzik eşliğinde toplama görüntülerden oluşan derleme filmlerin ardından, orijinal Gezi filmleri de gelmeye başladı; Burak Çevik'in yönettiği "Sekiz Haziran" için genç bir sanatçının ilgi çekici 'mekan araştırması', tarihe düştüğü detaycı bir not diyebiliriz pek rahatlıkla.

Sadibey.com

"Sinemacılık ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"

5

1

4

3

1- FIPRESCI'nin en iyisi "Adèle"

SİYAD'ın da bağlı olduğu Uluslararası Film Eleştirmenleri Federasyonu (FIPRESCI), Abdellatif Kechiche'in, Cannes'da Altın Palmiye alan filmi "Adèle'in Hayatı"nı (La Vie D'Adèle) 2013'ün en iyi filmi seçti. filmekimi'nde de gösterilecek filme ödülü, 20 Eylül'de başlayacak San Sebastian Film Festivali'nde verilecek.

2- Ödüllü filmler neden cezalandırılıyor?

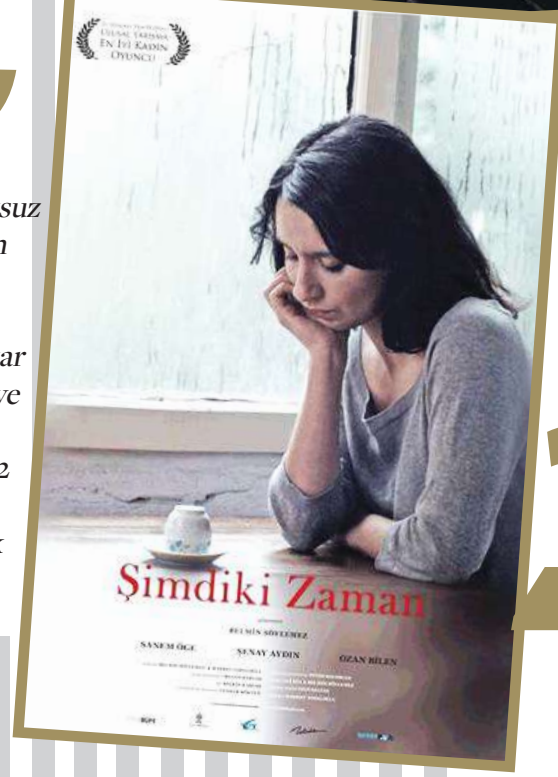
Filmler sadece ödül almak için çekilmiyor herhalde. Temel hedef seyirciyle buluşmak. Ama son zamanlarda fark etmişsinizdir, ödüllü filmleri salonlar adeta cezalandırıyor. Ödüllüysen sinemada yer yok sana! Biri çıkıp açık açık neden böyle davrandıklarını açıklayabilir mi? "Şimdiki Zaman"ın vizyona geç çıkması da son örnek. Yeşilçam'ın dibine de dönemin sinema salonları dinamit koymuştu, hatırlatmakta fayda var!

3- Emek bizim, İstanbul bizim!

Emek Sineması yıkımının hukuksuz olduğu ortada... Lakin sinemanın yıkımını protesto için yapılan gösteride gözaltına alınan meslektaşımız Berke Göl ile Hazar Büyüktunca, Mehmet Ferit Aka ve Özgür İpek, altı yıla kadar hapis cezası ile yargılanıyor. İlk dava, 12 Eylül'de 31. Asliye Ceza Mahkemesi'nde görüldü ve eksik belgeler nedeniyle duruşma 24 Ekim 2013'e ertelendi.

4- Engelsiz'in galibi "Tepenin Ardı"

Ankara'da düzenlenen Engelsiz Filmler Festivali, engelli vatandaşlara böylesi bir kültür hizmeti sunmayı amaçlayarak en başta alkışı hak ediyor. Ayrıca yıllar geçtikçe daha nitelikli bir programla seyirci karşısına çıkacakları da aşikar. Yola devam deyip, festivalde yapılan Engelsiz Yarışma'da "Tepenin Ardı"nın "en iyi film" seçildiğinin haberini verelim.

2

5- Ah madam, sen de mi gittin!

Doğu Erkan da gitti... Geriye filmleri kaldı yadigar. Ama en çok da "Muhsin Bey"de can verdiği 'madam' olarak hatırlanacak. O, Muhsin Bey'in naifliğini en çok anlayan insandı filmde. Çünkü kendisi de öyleydi. Toprağı bol olsun!

ROCK FM 94.5

7. CADDE

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER ÇARŞAMBA 00.00 / 02.00 ARASI
94.5 ROCK FM'DE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“ SETTE EKLEMELER YAPMAKTAN HER ZAMAN KORKARIM. ÇÜNKÜ İNSANIN YENİ FİKİRLER ÜRETMEK İÇİN BOL ZAMANI OLABİLİR, AMA BU YENİ FİKİRLERİN DEĞERİNİ TARTIŞMAK İÇİN STÜDYODA YETERLİ ZAMAN OLMAYABİLİR. ”

Alfred Hitchcock